

ХАНС ГЗЕНГЕР

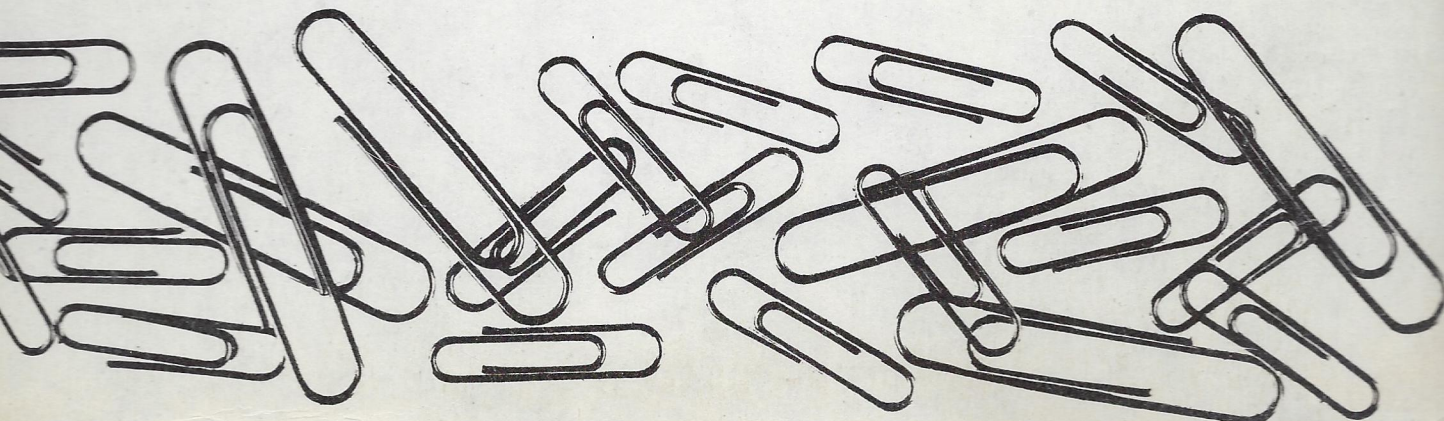
ЧЕРНОМОРСКОТО

ПРОСТРАНСТВО

ТЕЛЕФОН _____

ТЕЛЕКС _____

ТЕЛЕФАКС _____

ХАНС ГЗЕНГЕР

ЧЕРНОМОРСКОТО ПРОСТРАНСТВО
И НЕГОВИТЕ МИСТЕРИЙНИ ИМПУЛСИ
В МИНАЛОТО И НАСТОЯЩЕТО

С ъ д ъ р ж а н и е	стр.
Предговор	
Географски данни	
Култът на Серапис в Синопе	
Траките и амазонките	
Замолксис при Гетите	
Скитите	
Прометей	
Фоморите	
Колхида	
Орфей	
Завръщането на Аргонавтите	
Ифигеня	
Митридат VI. Евпатор	
Началото на преселението на народите и отделянето на Европа от Азия	
Ариманическа магия на Изток	
З у д а в К о л х и д а	
Луциферическото мислене на Запад	
Въдещата задача на Черноморското пространство	
Е п и л о г	

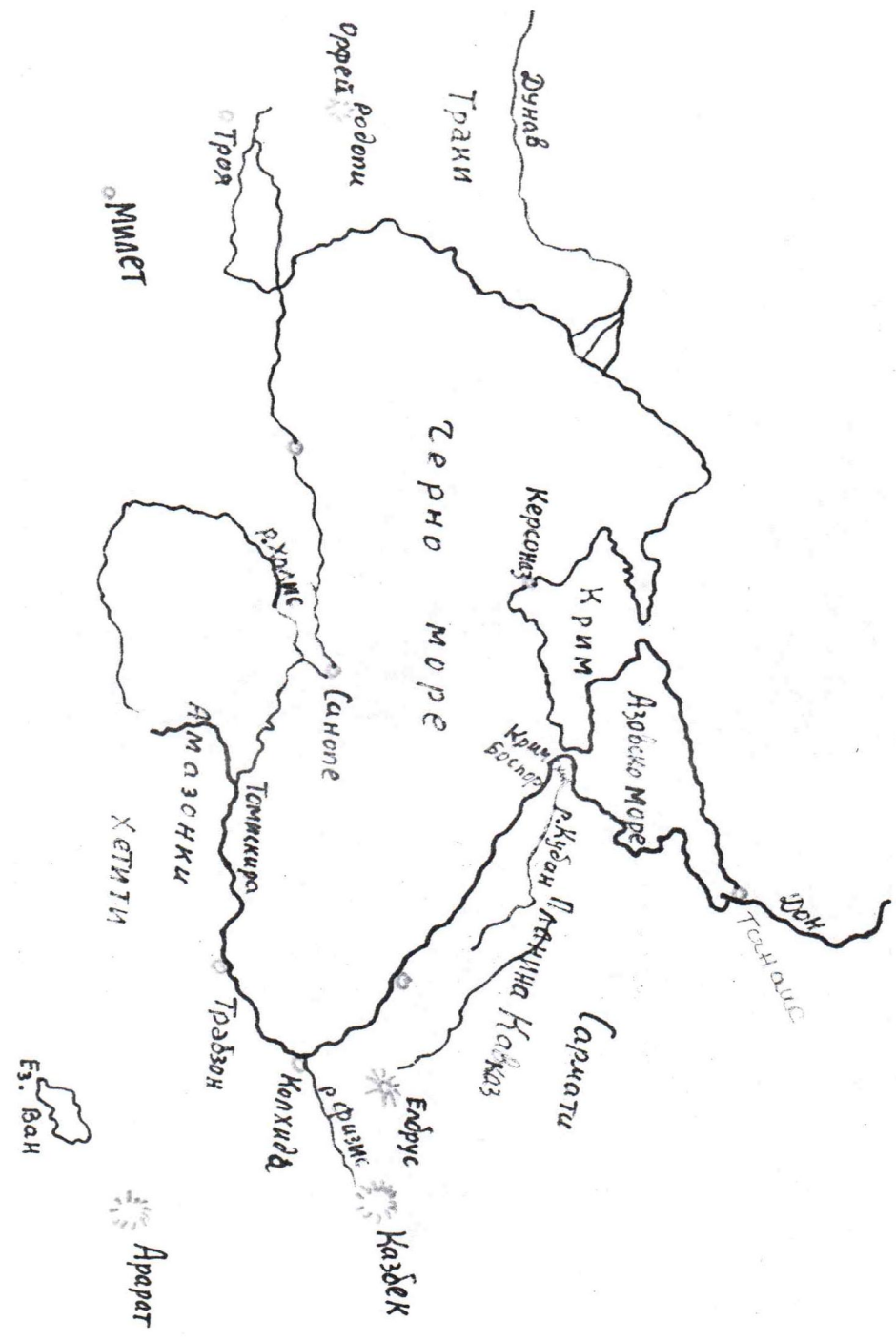
П р е д г о в о р

Следващите изложения се родиха по подтика на Ф.Херберт Хилрингхаус и представляват едно резюме на сказки върху мистериите на Черно Море, които аз изнесох в Дорнах, Амстердам, Нюрнберг, Виена, Грац и т.н.. Те описват само онова, което има непосредствена връзка с въпроса. Ето защо аз нарочно оставих настрана Варегите и историята за Киев и Олбия. Същото важи и за Константинопол. Не сметох за необходимо да тълкувам още по-нашироко историческите и окултни явления, напротив читателят тряваше да се запознае действително с точните думи, които Рудолф Щайнер е казал за отделните факти. Чрез това тази книжка може да стане може би един много ценен помощник при собствени изследвания.

М ю н х е н , 1.4.1971 г

М. Гаенгер

Жишрийци - скити

ГЕОГРАФСКИ ДАНИИ

Гърците са наричали Черното Море "Понтос Еуксеинос". Русите го наричат Черно Море, турците Карадениз. На север и запад то не е така дълбоко, напротив на юг стига до дълбочина 2500 м, а в средата до 1225 м. Интересно е, че Черно Море е разделено на един западен и един източен басейн от един плосък праг, който се простира от Крим по посока на юг. Тук се показва вече първичното явление на това пространство. Това се повтаря в развитието на тази област в много отношения, преди всичко в свръхсетивно отношение. Това простиращо се по посока на юг седло на дълбочина 200 м пречи на обмяната на водите на дълбочина. Чрез това се създават два различни пласта вода. Добре проникнатият от въздуха горен пласт вода /18 % съдържание на соли/ лежи върху едни по-дълбоки, съдържащи сяроводород пластове /20 - 23 % съдържание на соли/, които задушават всякакъв животински и растителен живот. Дъната и на двата басейна са покрити предимно с варна тиня и сива глина. Особеността на Черно Море се изразява също в неговите течения. Те се явяват само в повърхностната вода под формата на два кръгови течения, които се движат противоположно на стрелките на часовника. Едното от тези кръгови течения принадлежи на западния басейн, другото на източния. На прага между Крим и Синоп се явяват сложни водовъртежи, които е понятно. Освен това по продължение на северния бряг съществува едно течение насочено към запад, а по продължение на южния бряг едно течение насочено към изток. Не се забелязват почти никакви приливи и отливи. През зимата особено в Азовското Море се образува една ледена покривка, която пречи на корабоплаването.

Аз не знаех нищо за всички тези сухи научни данни, когато за първи път видях Черно Море. Този момент ми достави едно от най-силните изживявания на природата през целия мой богат в пътувания живот. Ние, моят спътник и аз, пътувахме с една малка кола РKW/ФиаТ/ през нагорния, покрит с гъсти гори склон към гребена на планината Яйла в Крим. Там горе минахме през един малък шосеен тунел и се намерихме непосредствено върху една тераса, на около 1200 м над южното Кримско крайбрежие, с широк изглед към Черно Море. Тъкмо започваше буря. Сливащото се на изток с облаците море беше стоманено синьо до черно. Едва близо до Керч то започна да преминава непосредствено в един светъл тюркоазен цвят. Пред тази област на морето имаше една ясносребърна ивица от надиглени води и едно кобалтово-синьо море. А крайбрежието на Крим! То беше нещо рядко. Тази картина продължи да живее седмици наред в душата ми. Дакже и днес, след 37 години, тя не е изгубила от своята живост. Аз още знаая, че тогава мислех да мина през целия Крим.

Аз не бих споменал тази ^{лични} преживявания, ако те не бяха предизвикали у мене впечатлението, че и днес, а може би и в бъдеще това пространство ще има да поеме една важна роля. Нещо друго е, когато човек има възприетия за нещо подобно, отколкото когато го измисли само спекулативно.

Обаче Черно Море е свързано още с други две географски важни явления, с богатата на сказания река Дунав и с планината, според която бе наречена една човешка раса, К а в к а з .

Д у н а в ъ т е главната река вливаща се в Черно Море. Нейните два изворни притока Брег и Бригаш извират от източната страна на планината Шварцвалд и се съединяват в долината на Дунава. Минавайки през пробития от него долина в Швабските Алпи той изгубва чрез просмукване в пропукания варовик вода и запазва с нея притока А а х и с това самата река Р е й н . Следователно Дунавът има една подземна връзка с втората приказна река на Европа, с Р е й н . След това той тече по-нататък към изток, пробива няколко планински прагове и стига под града Гейца неговата делта /едно огромно тръстиково мочурище от 4300 кв км/ и влива след това своите води в трите главни ръкава /Килия, Сулина и св. Георги/, които се втичат в Черно Море. Още Хезиод беше поставил Дунава под името И с т р о с между най-големите реки. Към тези най-големи реки принадлежаха Фриданос, Стримон, Фазис, Маяндер и Нил, една интересна съпоставка. Забележително е преданието, че с единия си ръкав Истрос се вливал в Адриатическо Море, така че той разделял Балканския полуостров от Адриатическо Море до Черно Море на север. Ние отново ще се върнем към тази представа при сказанието за Аргонавтите. По-късно за горното течение на реката до Аксиуполис в Мизия са употребили името Данубиос, докато долното течение винаги се е наричало Истрос. Новото име Данубиос е било извлечено както и имената на реките Данястрис /Дне^Стър/, Данаприс /Днепър/ и Танаис /Дон/ от иранската дума "дану" = река. Предполага се, че новите имена произхождат от иранските Сармати, които след изгонването на Скитите са проникнали чак до Дунавското пространство.

К а в к а з е третото географско явление имащо необозримо значение за Черноморското пространство. Русите го наричат Большой Кавказ. Той играе важна роля в митологията на гърците; защото неговите скали е бил прикован Прометей.

Така нареченият Черноморски Кавказ стига от полуострова Таман до прохода Тумин и има още характера на средни планини. След това планината се извисява до високите колкото Алпите Елбрус /5633 м/. След него идва най-величествената част на целия планински масив, Татаро-сванетският Кавказ с четири върхове над 5000 м и със забележителни

ледници. Следващите масиви и гребени образуват една планинска издатина, която разделя равнината Кура с Тифлис от намиращата се на север руска низина, факт, който е играл вече винаги голяма роля в историята на това пространство. Разгледан геологически Кавказ е една терциерна нагъната планина, която се е издигнала между двете морета - Черно Море и Каспийско Море -, един вид за да попречи, щото тук северът да се съедини с юга. Планината притежава множество угаснали вулкани. Елбрус и Кавбек /5047 м/ са действували още през ледниковия период. В Кавказ още живеят мечки и вълци, но също и орли и картали. Кавказът е прастара обитавана страна. К а в к а з **и н ъ** се наричат страните между Черно и Каспийско Море. Страните на юг от Кавказ принадлежат вече към субтропичните ландшафти на Предна Азия. Тук живее една пестра смесица от народи, които общо се наричат кавказиянци. В древността само на юг от главния гребен са се образували исторически държави /Геоργия, Армения/. Известна е непрестанната съпротива на кавказските народи против русификацията. Продължавачи десетилетия гранични борби против черкезите на запад и чеченците, лезгийците и дагестанците на изток доведоха през време на Кримската война до пълни със загуби военни походи, защото дагестанецът Ш а м и л беше обединил ислямските народи в религиозна война на М ю р и д и з м а против русите. Едва когато в 1859 година бе пленен Шамил, княз Варятински успя да подчини тези народи. В 1864 година в ръцете на русите паднаха последните независими черкезски области в западен Кавказ. Едно въстание през време на руско-турската война в 1877 година можеше да бъде потушено. Когато в 1917 година в Русия избухна Октомврийската революция, образува се веднага едно независимо правителство от казачите Терек, градовете и съюза на планинските народи, което обаче можеше да се задържи само в планинските области за известно време. Болшевиките проникнаха в равнината и образуваха там една северно-кавказска федеративна република. През 1919 година Деникин освободи целия Кавказ от болшевиизма, докато в южна Транскавказия след изтеглянето на германците и турците проникнаха британците. Обаче още в 1920 година Деникин претърпя поражение и сега болшевиките проникнаха напред. В 1921 година бе основана автономната Съветска Република на планинските народи, която винаги показва, че трябва да се държи сметка за собствената воля на кавказците. Тази самостоятелност доведе до растуриането на републиката през юли 1924 година. Не оставаше нищо друго, освен народите да бъдат включени по отделно като автономни републики в РСФСР. Обаче спокойствие нямаше. Мерките за болшевиизирането и русифицирането доведоха постоянно особено между ислямските народи до местни въстания и до едно враждебно на Съветския Съюз поведение през

време на втората световна война. ~~Следващата глава~~
~~е посветена на Кавказ. Споменаваме всичко това само за да~~
покажем, че кавказските народи не могат да бъдат просто наречени руси,
те не са такива и често пъти са се опълчвали против това, макар и без
резултат.

За нас е важно, че от южните склонове на Кавказ извира реката Рион, която
влива своите води в Черно Море при Поти. В древността реката се е
наричала **Ф а з и с** и при нейното устие се е намирал мистериен
център **К о л х и д а**.

Черно Море съединяваше не само една заобиколена от митове планина и
втората по дължина река в Европа /най-дългата река е Волга с 3688 км/
Д у н а в с 2850 км, в него се вливат също други две огромни реки,
Д н е п ъ р /2235 км/ и Д о н /1967 км/, която се влива в Азовско
Море. С тези реки то се простира далече в източна и средна Европа. Към
това трябва да числи също и реката Д н е с т ъ р. Тези реки са игра-
ли голяма роля при преселенията на определени народи.

Следващата географска особеност е п о л у о с т р о в ъ т К р и м,
на северния бряг на Черно Море. Той отделя Азовското Море от това по-
следното. При Перекоп той свързва един мост суша със самата суша. Плит-
кото лениво море на изток от него е пресечено от една дига, която и
днес се използва за железопътна линия. На север Крим е една равна степ.
Към юг сушата се издига в три степени до 1500 м високия гребен на пла-
нината Яйла, която пада стръмно към морето. В нейното подножие се про-
стира върху една тясна тераса възшебната Кримска Ривиера. Климатът и
растителният свят тук са средиземноморски. Има лозя, овощни гредини,
смокинови насаждения, цитрусовите дървета и черници. За съжаление бо-
гатите по-рано гори на планината са били изсечени до голяма степен,
така че тя е вече да голяма степен каменак. Тъто защо високите площи
на планината са годни вече само за паша на овцете. Така гребенът на
планината Яйла образува една рязка разделна линия между две форми
на живота. На южното крайбрежие се намират известните курорти като
Ялта, Алуща, Ливадия и Гурсуф. Най-важния град на Крим е Севастопол. В
1921 година в Крим живееше още 25 % кримски татари, 42 % руси, 11 %
украинци и 4,6 процента германци. ~~Следващата глава~~

~~е посветена на Кавказ. Споменаваме всичко това само за да~~
~~покажем, че кавказските народи не могат да бъдат просто наречени руси,~~
~~те не са такива и често пъти са се опълчвали против това, макар и без~~
~~резултат.~~
~~За нас е важно, че от южните склонове на Кавказ извира реката Рион, която~~
~~влива своите води в Черно Море при Поти. В древността реката се е~~
~~наричала Ф а з и с и при нейното устие се е намирал мистериен~~
~~център К о л х и д а.~~
Аз с удоволствие си
спомням за тези великолепни татарски момчета, които ми бяха предадени
като пазачи на пленените руски войници, с които трябваше да попрева
тунела в северната ивица на Севастопол. Те бяха отворени и весели и
преди всичко сигурни. Това се промени едва когато се явиха нацистите
в кафява униформа и третираха татарите като една нискостойностна раса,

за голямото недоволство на местните германци. Татарите се оттеглиха в планината Айра и започнаха да мразят германците.

Недалече от Севастопол се намира областта, която някога е била населявана от Таврите "чак до така наречения суров Керсонез"/Херодот/. Под името суровия Керсонез са разбирали крайбрежието на Крим до шосето за Керч. В древността "Керсонез" беше името на много гръцки полуострови, които трябваше да се преградят срещу варварските жители на хинтерланда. Тавърският Керсонез започваше на запад от Севастопол върху югозападния нос на Крим. Суровите обичаи на Таврите са известни от легендата за отвличането на Ифигения. Херодот пише върху тях в 4-та книга/103/ "Между тях Таврите имат тези обичаи: те принасят в жертва корабкрушенията и пътуващите по море гърци, които хващат във вътрешността на морето, принасят ги в жертва на девицата. При жертвоприношението след извършване на обрядите жертвата била убивана с удар на боздуган. След това . . . тялото е било хвърляно от скалата в морето - светилището им се намирало върху една стръмна скала - , а главата са забивали на кол." По-късно Херодот ирично добавя: "Вогинята, на която те принасят тези човешки жертви, е, както таврите твърдят, Ифигения, дъщерята на Агамемнон." Обаче това противоречи на признатото предание, според което таврийската Артемида била богинята, на която били принасяни жертвите. Еврипид описва, как Ифигения трябва да само да намокри със свещена вода косата на жертвата. За останалото се грижели служителите на храма. Обаче богинята, на която са били принасяни жертвите, била Артемида. Явно е, че по-късно Артемида е била слята в един образ с Ифигения, докато от 8-то столетие насам този образ е бил заменен чрез великата богиня.

В светската история тавърският Керсонез е бил отначало едно място за тргуване на лимет, след това една колония на Хераклея Понтика /3-то столетие/, която пак е била един дъщерен град на Мегара. Той никога не е отрекъл своя дорийски характер. За да може по-късно да се отбранява ^{против} Есепоранското царство и против проникващите в Крим скити, създадени са били силни укрепления, които отчасти още са запазени. Под властта на Рим Керсонез отново се разцъвява /3-ро - 4-то столетие сл. Хр./. Той принадлежеше тогава към станалото зависимо от Рим царство на Есепораните. В Средновековието под името Керсон той станал една крепост на византийците против сарматите, готите и хазарите. То е било направено също място на заточение. Цар Мартин I е живял там от 654 до 656 година, а императорът Юстиниан II от 695 до 698 година. Най-после той отново добива своята независимост /705/ и я задържа до 835 година. След това Керсонез става главно място на една военно организирана административна област на Византийското царство / = Тема /. В 989 година Владимир от Киев завладява за кратко време града. При завръщането в Киев

той отнася със себе си гръцкото духовенство, което сега получи важна задача при християнизирането на Киевското царство. Така това място за втори пъти изигра една важна роля за Европа. Първият път то е било свързано с отделянето на Гърция от Мала-Азия /Троя/, вторият път с християнизирането на южна Русия. От втората половина на 15-то столетие Керсон /сега на руски Корсун/ е бил ненаселен. Обаче остатъците на града са се запазили в обширни развалини.

Последната географска особеност на Черноморската област е **Азовското Море**. В древността се е наричало Палус Меотис. "Меотийското море" е играло роля също и в ирландските легенди за преселенията. То е свързано с Черно Море чрез шосето от Керч. Азовското Море е едно плитко море. Неговата средна дълбочина възлиза само на 9 м, а най-голямата дълбочина на 14,5 м. Благодарение на това през лятото то се затопля много бързо и достига температури до 30° С. Тъй като Дон и Кубан се вливат в него, неговото съдържание на соли възлиза само на 11 ‰. Реката Дон /Танаис/, която излива в залива Таганрог, създава едно течение в посока противоположна на тази на часовниковите стрелки. Поради малката дълбочина на водата не се е развило никакво забележително корабно съобщение. В замяна на това морето е много богато на риба. На ляво от Дон, над неговото устие се намира градът **Азов**, на онова място, където някога е бил разположен милетският град **Танаис**. Едва в 11-то столетие половците дават на града името Азов. От 1204 година той променя няколко пъти своите владетели, докато в 1739 година става руски. Танаис беше простиращата се най-далече на север колония на Милет, на древната разделна граница между Европа и Азия. Тогава в 7-то столетие се роди на територията на Крим още милетските колонии Теодосия /=Федосия/ и Пантикапейон /= Керч/.

Близко до бреговете на Азовско море са съществували в древни времена важни мистериини центрове. Най-важният е бил ^{или} съмнение онзи, който е дал името на морето и на планината. За това е разказал Снори Стурлусон в своите царствени книги: "Страните в Азия, на изток от Трансвисъ се е наричала **страна на Азите**, а нейният главен град е бил **Асгард**. Обаче в града е живял един глечатар на име **Один**. Там се е намирал един **голям жертвен център**. . . " А страната между устията на Дон той е наричал страна на Ваните. Съществуването на този мистериен център на азите, т.е. преди всичко този на Один в Черноморската област е било потвърдено също и от Рудолф Щайнер. /Сказка от 10.9.1923 г./.

" В кръга на мадростта - бихме могли да кажем -, който сочи на името на бога Водан или Один, трябва да виждаме нещо, което първо е дошло от изток от един мистериен кръг, който се е намирал близо до Черно Море и който след това е разлял своето духовно съдържание от изток на за-

пад, като са били основани по най-различни начини един вид колониални мистериен центрове от Черно Море към Запад." След това Рудолф Щайнер обясни, от какъв род е бил този мистериен център близо до Черно Море. Защото от там е дошло именно знанието на руните в средна и северна Европа, в една област следователно, в която преди това не се е познавала никаква писменост. "Тази цивилизация трябва да си представим разпространена над големи части на средна и северна Европа преди около три до три хиляди и петстотин години /1000 до 1500 г. пр. Хр./. Там не е съществувало нищо, което да бъде подобно на писмеността. Съществувала е само тази космическа писменост. И там се разпространи именно от изток, първо от един мистериен център в областта на Черно Море, онова, което така, както то се съдържа в северната митология, не може да бъде разгадано от обикновеното съзнание. Защото що е Водан? Мистериеният център, от който е произлязла тази култура на Водан, беше едно "светилище на Меркурий", едно светилище, което към импулсите на Слънцето и на Луната прибавя и тези на Меркурий."

Сега ние разбираме също, защо готите са наричали областта от източния бряг на Азовско Море А з а х е й м у р, отечеството на азите. И според коренната сричка "ази" Кавказ е бил планината на азите. Ландшафтът при Азовското море /или море на Азите/ и северно от Кавказ се е наричал в древността направо А з и я. Прометей е имал Азия като майка или като съпруга. Универсалният географ от времето на Гьоте, Карл Ритер, споменава за тайнствения център Н о р о к а н д а м е, разположен според Страбон /XI/ до морето Майотис. Какво означава това име?

"Последната сричка от името на града Корокандаме сочи на богинята майка на Майотис /Ма или Ме, от където метер = майка/. Канда или Конда е индийското име за град или място най-после Кор сочи към Слънцето. Също така се нарича една река в Колхида. Нека помислим за Карес или Кирес, който е бил назван според Слънцето, или за синовете на Куру в епопееята Махабарата. Също и в Средиземно море много острови и места са названи според Кор, Слънцето: Корсика, Корфу. Това име на Слънцето се явява също и в страните на Източното море: в Курланд. Корс-Канда-Ме не значи нищо друго освен: Център на Слънчевото Същество при морето на богинята майка на Земята. Той се намирал при Кримския Боспорус, следователно точно на границата на Азия и Европа, които са представителки на небесната слънчева страна и на земната страна." Така обясняваше нещата Сигисмунд фон Глейх в "Крайпълни камъни" /Дутгерт, 1868 г., стр. 301 /. Карл Ритер беше също този, който наричаше Европа страна на Земята, противоположно на Азия, страната на боговете. "Както Азия, в по-тесен смисъл или Кавказия е получила своето име от високото седалище на боговете или на родовете на героите, така и богатата на жито

и гледаща надалече към заляз слънце равнина трябваше да получи името Европа, Европия, ~~и~~ ширящата се надалече Земя, която беше още почитана чрез нарицателното име на ~~кайката~~ ~~визията~~ ~~закрилящата~~ майка Земя на древната богиня на природата. И двете части на Земята се разделят тук на едно също място на Земята, в много отношения, в историческо и физическо. Ето защо името на Европа е прастаро, то е обосновано физически, исторически, етнографски и митологически." Карл Ритер: Предверието на европейската история на народите преди Херодот около Кавказ и около бреговете на Понтус. Берлин 1820 г./.

С това ние се намираме с нашето разглеждане на прехода от описанието на географията към това на митическата история на Черноморската област.

КУЛТЪТ НА СЕРАПИС В СИНОПЕ

Границата между Европа и Азия протича така, че Крим принадлежи ~~към~~ ~~към~~ Европа. На изток от него ~~закриля~~ и от Азовското Море започва Азия. Кога то в своето бягство Йо плуваше над Кримския Босфорос / = Пътят за Керч /, тя напусна Европа и навлезе в земите на Азия. За това говорят Есхил / в "Прометей" / и Еврипид / в "Ифигения в Таврис" /. Следователно тази граница е била напълно позната на гърците. Тя минава през Черно Море, по продължение на онова вече спомената ребро в дъното на Черно Море, към прадревния град Синопе на брега на малезиятската област. След това отбелязването на границата се поема от реката Хелис. Тя винаги е разделяла Мала Азия на две различни по същество области. Само западната част е била с право считана като Мала Азия, малка Азия сред Европа. Непротив източната част е била вече област на Азия / С. ф. Глайх /.

Синопе е един забравен град. Той е разположен очарователно върху полуострова Востепе и притежава едно добре защитено пристанище. Някога той е бил ориентиран към морето търговски град и крайна точка на важни караванни пътища. Историята на Синопе стига далече зад основаването на Милетската колония / в 7-то столетие / на това място. Като гръцка, т.е. като милетска колония тя е имала едно ръководно място между градовете на Черно море. Тук се е родил в 413 година пр. Хр. философът Диоген, който е починал в 323 година в Коринт / в Тонне /. В Синопе са спрели със своите кораби в 401 година пр. Хр. десетте хиляди гърци на Ксенофон накрая на уморителната Анабазис към Византия. Осъще същинското значение на Синопе е било на едно друго поле. Тук се е намирал най-старият

култов център на **С е р а п и с**. В неговото светилище той е дарявал не само здраве, но ~~и~~ и безсмъртие. Образът на култа е бил пренесен в Александрия от Птоломей I /Плутарх/, където е получил името Серапис. Той явно е бил поставен в отношение с Озирис-Апис. На главата си е носел една мярка за пшеница, поради което е бил причислен между боговете на плодородието. Като владетел на света той се е представил като Зевс в гръцка одежда и дълги коси и брада. Той винаги е бил назоваван като египетски бог, обаче никога не е станал домашен в Египет. През време на римляните неговият култ се е разпространил в Гърция, Италия и даже в Германия. Известен издигнатият за него Серапеум в Александрия и откритият от Мариет в 1850 година Серапеум в Мемфис, който е съдържал гробове на свещените бици Апис и един гръцки храм на Серапис.

Кой е бил този загадъчен бог Серапис? Императорът Юлиан е казал в своята четвърта реч: "Едно е Юпитер, едно е Плутон, едно е Слънцето и Серапис." Юпитер или Зевс е бил едно божество свързано със Слънцето.

~~Юпитер или Зевс е бил едно божество свързано със Слънцето.~~
Плутон бил брат на Юпитер или Зевс. На него е принадлежал долният свят и затова **Серапис е бил обожаван като един от боговете на долния свят.** Следователно Юлиан е поставял и тримета - Зевс, Плутон и Серапис - подобни на Слънцето. Не е ли това забележително? Посветеният в тайните на Слънцето Юлиан е считал във всеки случай Серапис **като едно слънчево божество.** Можем също да го наречем подземното Слънце. Как е бил представен този слизащ в земните пещери бог? основавайки се на древни източници Найрих Зеел го описва както следва: "Идолът, Серапис, наречен Мощният, който е имал известна прилика с една човешка форма, е бил толкова голям, че с двете си разперени ръце е заемал цялата ширина на храма /в Александрия/. Той е бил изработен от различни метали, злато, сребро, желязо, олово и украсен с различни цветни камъни, като сапфири, аметисти, смарагди, топази и така нататък. В едно закрито помещение на храма се е намирал един малък кръгъл створ или едно прозорче, насочено към изгрев Слънце, така щото в определен ден, а именно в определен час слънчевите лъчи са падали точно в устата на бога, чрез което незнаещият народ е изпадал в удивление и вярвал, че богът е бил целуван от Слънцето, т.е. Слънцето целувало своя бог. Над главата на Серапис е имало един образ на Слънцето, направен от тънка ламарина, от железен метал, който е висял напълно свободно във въздуха и е бил привлечан нагоре от един скрит магнит. В очите на народа това е било неразбраното чудесно сбогуване на Слънцето." /Зеел : Тайните на Митра, 1823 г./.

Ето защо Сигизмунд фон Гляйх нарича това едно пророчество за сбогувания **се със Слънцето слънчев Дух, който ще слезе не само на Земята, но и в долния свят, обаче отново ще възкръсне победоносно/Гляйх: Залезът на**

~~българските~~ мистериите и явяването на Х Р И С Т О С .Шутгарт/.
Постепенно се оформя картината за мистерииният характер на Черно Море .
Най-старите мистериини центрове са самият Кавказ /тук е бил прикован
Прометей/ и крайбрежието на Азовско Море с неговите два мистериини
центрове ,Асгард и Корокондаме.На изток се е намирала Колхида ,където
Аетес ,братът на Нирке ,заповядал да палят светилището на Златното руно .
В средата на южното крайбрежие ,на границата между Европа и Азия се е
намирал Синоп ,култовият център на Серапис .Срещу него в Крим се е на-
мирал храмът на тавридската Артемида ,в който е била отнесена Ифигения .
Обаче какво се е намирало на запад? Там се е намирал основаният от
З а м о и к с и с за Гетите от Тракия мистериин център. Задачата на
този мистериин център се явява в нейната истинска светлина едва тога-
ва ,когато разглеждаме същността на т р а к и т е и тяхната религия .
От 1880 до 1550 г . пр.Хр.първите траки са се затвърдили на Балканския
полуостров и се останали там чак до 481 година ,когато са били замес-
тени от проникващите Вългери ,които сега от тяхна страна са основали
един съвсем особен род мистерии в това пространство ,на запад от Черно
Море .

Т Р А К И Т Е И А М А З О Н К И Т Е

На какво се дължеше ,че един народ като т р а к и т е се е утвърдил
близо 2000 години в южно-източния Балкански полуостров и въпреки това
може да остане в сянката на историята? Траките и тяхните роднини Деки-
те не са играли никога голяма роля в историята .Изглежда също че траки-
те не ^{са} имали никакво значение и в духовната наука ,обаче това е едно не-
гребно съждение .Европейците са забравили именно и двамата кръстници
на тяхната култура ,Ирландия и Черноморското пространство. Обаче това не
значи ,че там "не е излязло нищо" .Още Омир е наричал траките многолюдни-
те съюзници на Троянците .Илиадата нарича двама представители от тра-
кийски произход ,които същевременно представляват янусовата същност на
тяхния народ :смелият А к а м а с ,който \blacktriangleright приличал на бога на война-
та Арес ,и благородният цар на траките Р е з о с ,който като боец с
колесница се \blacktriangleleft притекъл в помощ на троянците със своите войски в 10-та
година на Троянската война .Той \blacktriangleright паднал жертва на едно нощно нападе-
ние от страна на Диомед и Одисей след предателство .Същият този Диомед
беше синк ,срещу когото Арес под образа на Акамас възплемени троянците
за борба /V 462/. Изрично се споменава великолепният бял впряг на Ре-
zos ,който гърците са завладяли по такъв срамен начин .Отношението на
траките с Троя е потвърдено и археологически. В пласта Троя VII б 3

/12-то столетие/ е намерена за първи път изпъкнала керамика от дунавско-балкански произход. " Това свидетелствува както и особената нова архитектура от VII б 2 присъствието на тракийски сили, които са се срещнали в късната микенска епоха с раногръцки сили" /Йос. Виснер: Траките. Книгите Урбан 41/. Тяхната керамика е била намерена именно за първи път заедно с микенската керамика в Троя! Ние се намираме пред странния факт, че в 12-то столетие траките са се настанили в Троя. Обаче още преди разрушението на Троя тракийски съюзници и родствени племена трябва да са се разпространили около 1240 година в Троя VI и да са имали влияние там. Защото тогава се е появило изгарянето на труповете, една дълбоко проникваща новост, която се е разпространила също и в Троя VI. Тя се дължи на южноевропейски влияния.

~~Митическите~~ Митическите предания свързват траките също и с амазонките. Известна е трагедията на царцата на амазонките Пентеея, която получи пред Троя от любимия й Ахилес смъртния удар. Арктинос, поетът на Етиопия видеше в нея една дъщеря на тракийския главен бог Арес и на Сгрера, която принадлежеше на тракийското племе Трери. Хората са се питали, как е могло да се стигне до това свързване на тракийските Трери с Амазонките?

На около 60 км ~~точно~~ от Самсун на тракийския черноморски бряг се намира малкото гредче Терме ^{при} Термес Суф, която е наистина древната река Термодон. При нейното устие в древността се е намирала Темискира, главното седалище на Амазонките. Те считали, че произхождат от бога на войната Арес и нимфата Хармония. Според легендата Херкулес трябвало да отиде в Темискира, за да донесе в Аргос пояса на царцата на амазонките Хиполита. Когато при колонизирането на черноморското крайбрежие гърците дойдоха в тази област, те не намериха вече никакви амазонки /7-то столетие/. Те помислили тогава, че Херкулес ги е унищожил всичките или ги е прогонил. Фактически претивници на амазонките били героите Херкулес, Тезей и Велерофон, които са били считани като основатели на много градове. Така градовете Смирна, Ефес, Киме, Мирина, Митилена и др. твърдят, че са били основани от амазонките. Това са били войнствени и враждебни на мъжете жени, които пореди това се били считани като крайни представителки на матриархата.

Когато през 7-то столетие тракийските Трери проникнаха заедно с Кимарийците в западна Мала Азия, те без съмнение не намериха там вече никакви амазонки. Историческата наука третира днес амазонките така, като че те никога не са съществували. Въпреки ^{това} гърците никога не са се уморявали да ги представят и изобразяват във фризите на храмовете /например в Бесай/ или в легендите. При амазонките се е касало действително за едно орденоподобно обединение. Валтер Леонард счита, че

може да изчисли просъществуването на царството на амазонките на 1000 години. То е могло да има своя разцвет малко преди загиването на Троя. Диодор съобщава, че първоначално амазонките са обитавали в Либия, обаче много човешки поколения преди троянската война са били унищожени от Персей съответно са били прогонени в Мала Азия и в Кримските области, където след това са били напълно изстребени от Херкулес.

Известен е бил култът на Арес при амазонките. Нали Арес бил тяхен родоначалник. Понятен е също и култът и обожанието на целомъдрената Артемида. Гръцките писатели разказват за тях: Никоя жена не можела да се омъжи, преди да е убила един мъж. Още от ранно детство те се изгаряли дясната гърд на тяхните дъщери. Поради този недостатък гърците са ги наричали амазонки : а - маза. Амазонките са въртели това, за да могат да си служат с дясната ръка за всичко, особено за хвърляне. През пролетните месеци те са се събирали с Горгаренците, от които ги е разделяла само една планина, за да се одобият с поколение. Момчетата са били изпращани обратно при тяхните бащи, а момичетата са задържали и отглеждали.

На Валтер Леонард му е направило преди всичко впечатление, че повечето пъти там, където според сигурни легендарни предания в Мала Азия трябва да са царували амазонки, са царували също и историческите Хетити. Обаче царството на Хетитите никога не е стигнало до бреговете на Мала Азия, следователно то е оставяло незасегнато пространството на царството на амазонките. Ето защо за митическото разглеждане на Черноморската област се вземат под внимание само траките и амазонките, не обаче и хетитите. Винаги една забележителна черта на митическите предания е тази, че почитателите бога Марс жени от Термодон са живеели срещу светилището на Артемида в Крим, даже Диодор ги свързва със селищия Крим. Но да се върнем обратно към траките.

ЗАМОЛКИ С ПРИГЕТИТЕ

Гърците са порицавали пианството на траките и обичаят да пият виното несмесено. Обаче вредните въздействия на прекалената употреба на виното са довели накрая до противоположни резултати. Така царят на одрисите Котис е отбягвал виното и царят на даките Зоребиста е искал със своя върховен жрец да премахне не само употребата на виното, но и да унищожат лозята. Също и жреците на северните тракийски племена са се въздържали от пиенето на вино.

Наред с ковачеството и познаването на лечебните растения траките са се посвещавали преди всичко на музиката. Най-знаменитият музикант,

който се е явил в тракийското пространство е Орфей. Той е бил не само музикант, а е бил един от най-великите посветени, които са живяли някога на Земята. Наричали са го също сина на Аполон и основател на делфийското богослужение на Аполон. По-късно ще го разгледаме по-подробно. В тази връзка трябва да бъдат споменати също Тамирис, певецът на тракийските Едонци в Тасос, Музаийос и Евмолпос, поетите на свещените песни в чест на богиня та Деметра. Всички те са били считани за тракийци. "Религиозната свързка на тракийската музика се показва в преданията на Гетите и Агатирсите. При мисии на мир са тръгвали със свирни на арфа и флейта /Атин. XIV 627 С/. Връзката сочи към едно знание за успокояващото и укротяващо действие на музиката, както показват също приказните разкази на Орфей за песента и свиренето. От значение е отношението между песента и закона, което е освидетелствувано за агатирсите; с песни са предавали те тяхните правила от поколение на поколение /Ар. пробл. 19, 28/. Към законите е била причислена свещената песен като израз на един по-висш ред и като подходяща форма за тяхното възвестяване. Покоряващата сила на песента трябва да действа за благодат на поколенията /Йоз. Виснер, стр. 36/. Религиозността на траките се потвърждава от всички гръцки и римски писатели. Тракийският певец Евмолпос ^{расказва} като първи жрец в Плевзис със свещени песни в устройството на богослуженето на Деметра-Коре; той е бил считан за син на Посейдон и на Кионе, която е била считана за дъщеря на Бореас и на Орейтия. По неговото име се е наричал жреческият род на Евмолпидите, който е притежавал по наследство жреческия чин в Плевзис. Бореас е бил един бог на вятъра, на северния вятър. Той ствлякъл Орейтия, дъщерята на атинския цар Трехтей /Херодот VII 189/. Тук имаме работа с прадревни предания. Също и явяването на Тамирис и Орфей принадлежи към праисториите на гръците. Тамирис е споменат вече в Илиадата /II 585 и следв./. Той е бил роден в Тракия от нимфата Аргиопе и е предизвикал на състезание музите на дотийското поле, на юг от Оса. Смелият тракиец е бил победен и за наказание изгубил зрението и свиренето на струни. Така го описал Полиглот в Леше в Делфи.

Орфей е бил считан съвременник на Херкулес и на Язон /1250 г. пр. Хр./, които е придружил при похода на Аргонавите. Херодот уверява в Книга 2./53/, че жриците от Додона са считали Орфей за родоначалник на гръцката поезия преди Омир и Хезиод. Той самият е бил на друго мнение и датира неговото съществуване след Омир и Хезиод. Спорът, дали Орфей е съществувал и кога е съществувал продължава и до днес. Също и тук той се оказва като едно трудно уловимо за ума явление. Образът на певеца, който със своята песен освобождава от долния свят умряла-

вярвали в безсмъртието, като са приемали, че тяхните мъртви отново ще се върнат, както се е случило и със Замолксис!

Херодот споменава още едно друго име за Замолксис или Замолксис, а именно **Гебелеивис**. Това име се тълкува като бог на светлината или на светкавицата. Съществува например един бог на траките Зибелсоурдос, което означава "Носител на светлината". Вероятно с това е свързано също и убеждението на гетите, според което след смъртта те отивали при Замолксис. /Херодот IV, 94/. Тази вяра е била толкова силна, че гетите са били наричани "вярващи в безсмъртието". Иначе използването на тайни гробове в Тракия в историческо време е напълно доказано. Вероятно с това е свързан също и "подземният дом" на Замолксис.

С К И Т И Т Е

Невъзможно е да опишем Черноомо̀дското пространство, без да си спомним за **скитите**. Нали **великият посветен на запада** е живял известно време в тяхна близост, както е отбелязъл ~~Рудолф~~ Рудолф Щайнер. Вероятно поради това също той носи името **Скитианос**. Той е един от най-висшите посветени на Земята и съхранител на древната атлантска мъдрост.

Келтските Ири твърдят в тяхните легенди, че **първите обитатели на Ирландия са дошли от Скития**. При това една тайнствено роля играе Фениус фарса от Танаис при Азовското Море. Тъй като той е преживял изграждането на вавилонската кула и смесването на езиците, трябва да е живял в 20-то столетие пр. Хр. Съществували ли са тогава вече скити?

Тамара Талбот Райс датира началата на скитите във времето около 1700 година пр. Хр. Тогава първите индогермански племена стигнаха до реката **Йенисей**. От Йенисей те се отклониха на запад от Алтай към Кавказ. Вероятно при тези пришелци се касае за отломъци на онези индогермански групи, които три столетия преди това бяха нахлули в Гърция и Мала Азия. Това беше около 2000 година пр. Хр. Днес руските учени употребяват наименованието скити само за малкия брой племена, които са обитавали по бреговете на Азовско и Черно Море, при Кубан и Днепър. Напротив **древните гърци са употребявали наименованието скити, Сака или Каха почти безразборно за всички номади на евразийския степ**. Херодот е бил на прав път, когато е приемал, че всички скити са дошли от Азия и в един неизвестен момент се е стигнало до едно разделяне на азиатските скити от тези при Черно Море. Тъй като скитите не са притежавали никаква писменост нито монети, въпросът за скитите и до днес остава още далеч не решен. **Много гръцки учени на древността са считали скитите за**

най-древния народ на Земята, което навярно би могло да бъде свързано с известни остатъци от една атлантска мъдрост при скитите. Изглежда, че скитите са направили голямо впечатление върху гърците. Херодот им посветил 4-та книга на своите истории и сам е отпътувал за Олбия, една гръцка колония, която е била основана в 645 г. пр.Хр. в областта, където се вливат реките Буг и Днестър, за да научи повече върху скитите. Той разказва три легенди за произхода на скитите /IV, 5-6/:

1. "Както разказват скитите, тяхният народ е най-младият от всички народи. Той е възникнал по следния начин: Първият човек в още празната страна е бил един мъж на име Таргитаос. Както казват скитите, - но аз не мога да вярвам това - родителите на този Таргитаос трябва да са били Зевс и една дъщеря на реката Бористенес. Следовател^{ито} от тях произхождал Таргитаос, и той самият е имал трима синове: Липоксаис и Арпоксайс, а най-младият се е наричал Колаксайс. През време на тяхното царуване от небето па^днали златни уреди върху тяхната земя: един плуг, един ярем, една бойна секира, една чаша. Първият видял това, отишъл при тях и искал да вдигне уредите; обаче когато стигнал там, златото било в пламъци. Той се оттеглил и вторият искал да отиде при уредите, обаче златото отново се възпламенило. Но когато пристигнал най-младият, огънят угаснал и той отнесъл уредите в своя дом. Тогава по-възрастните братя се отказали от царуването и го предали на най-младия.

От Липоксайс произхождало скитското племе на Аухатите, от втория брат Арпоксайс премената на Катирите и Траспирите, а от най-младия, царят, племето на Паралетите. Всички племена заедно се наричат Сколоти, това значи царствени. Елините ги наричат Скити."

Тази е следователно първата легенда. Според нея Бористенес е бил едно скитско божество, според което е бил наречен Днепър от нахлуващите от южна Русия скити. Паданите от небето златни уреди показват, че най-младият цар е получил мисията да премине от номадския живот към заседналия живот на земеделците. Херодот споменава още, че скитите смятат, ~~и~~^{те} от първия цар Таргитаос до нахлуването на Дарейос /513/512 г./ са изминали 1000 години. Според това Таргитаос трябва да е живял около 1513 година пр.Хр. Царствените скити са били тези, които са владеели северната част на Черно Море и затова те представляват особен интерес за нашите разглеждания. Какво разказва Херодот във втората легенда за произхода на скитите? /IV, 8-10/

2. "Ще различно разказват елините, които живеят край Черно Море. Според тях Херкулес, когато подарил говедата на Герсион, пристигнал в тогава необитаваната страна, която сега населяват скитите. Герсион живеел далече от Понтос; неговото обиталище било на един остров в Океан~~е~~ при Гадеира /Катив/ стъвд стълбовете на Херкулес /Пътят за Гибралтар/,

който остров елините наричали Еритрея. Океанос, така казва легендата, тече от изгрев Слънце около Земята, което обаче не може да се докаже. Следователно от там пристигнал Херкулес в страната на скитите, и понеже е имало буря и студът го замъчвал, той заспал завит в лъвската кожа. Обаче през това време конете на неговата кола, които той оставил да пасат, изчезнали по един необясним начин.

Когато Херкулес се събудил, потърсил ги, изминал цялата страна и най-после пристигнал в една страна наречена Хилай. Там той намерил в една пещера едно смесено същество, половината девица, половинато змия. Горната част на тялото била тяло на една жена, а долната част тяло на една змия. Когато я виждал, той се почудил и запитал, дали не е видяла неговите коне. Тя отговорила, че конете са у нея, обаче няма да ги даде, ако той не спи с нея. Херкулес сторил това, за да получи отново конете си обратно. Тя обаче отложила да му ги върне, защото искала да го задържи колкото може повече при нея, докато той на драго сърце би си отишъл с конете. Най-после тя му ги дала и казала: Конете, които дойдоха при мене, аз ги прибрах за тебе и ти сега ми даде откупната цена за тях. Аз имам от тебе трима сина. Кажете ми, какво трябва да правя, когато те ще израстнат? Да ги оставя да живеят тук, понеже тази страна е моята, или да ги изпратя при тебе?

Така го запитала тя и той ѝ отговорил: Когато видиш, че синовете са израснали, направи следното, което ще бъде правилното. На този, който може да обтегне този лък и може да се препасе така с този пояс, дай му да обитава страна. Обаче този, който не може да стори тези две неща, него изпрати. Ако направиш това, ще бъдеш щастлива и ще си изпълнила моето желание.

Той обтегнал един от своите лъкове - защото отдавна носел два лъка -, показал ѝ опасването с пояса и ѝ дал и двете неща. Обаче поясът имал отгоре при закопчалката една златна чаша. След това той си заминал от там. Когато израснали синовете, тя им дала имена: единият нарекла Агатирсос, втория Гелонос, а най-младия Скитес. След това, вярна на своето обещание, тя направила това, което Херкулес ѝ заръчал. Двамата от синовете, Агатирсос и Гелонос, не били в състояние да изпълнят задачите и тяхната майка ги изгонила от страната; обаче най-младият, Скитес, можал да стори това и останал в страната. От този Скитес, син на Херкулес, произхождат всички царе на скитите и от онази чаша на пояса и днес скитите носят една чаша на пояса си. Това стори следователно майката на своя син Скитес. Така разказват елините, които живеят при Понтос."

Това разказва втората легенда за произхода на скитите. Тя произхожда от елините и счита Херкулес за родоначалник на скитите, агатирсите и

голоните. Лъкът и поясът говорят за лов. Скитите използват за лов и водене на война един двойно огънат лък от рог. В тяхната ловна треска те забравяли всички други намерения. Херодот разказва, че една скитска военна група е вървяла пред персийските войски, когато един заек изскочил между вражеските линии. Веднага скитите се впуснали да гонят заека със силни виковете и забравили изцяло, за какво са вървяли пред персийската войска. Когато Дарий научил за това, казал: Изглежда, че тези хора наистина ни презират!

Как стои сега работата с майката на скитите? Фактически скитите са обожавали една "Велика Богиня", господарка на огъня и на животните. Единствено тя е изобразена в изкуството, как присъства при полагане клетвата и назначаването на главатарите. В Крим тя не се явява преди 9-то столетие пр. Хр. Тук тя е изобразена права и държача на ръката си едно дете. Розтовцев е доказал, че Великата Богиня е била обожавана в южна Русия дълго време преди явяването на скитите. Като господарка на животните тя има родство с Артемида. Страбон съобщава, че култът е бил разпространен особено по кавказските брегове. Тук тя била патрон-защитник на пътуващите по море племена, на гръцките Аргонавти. Заедно със скитите живеещи на полуострова Таман те са отблъсквали всякакъв опит за спирене на чужди кораби по тяхните брегове и всички паднали в плен моряци били принасяни в жертва на Великата Богиня. Това напомня за тавридската Артемида, докато нейният образ в изкуството на скитите показва често пъти едно смесено същество, наполовина жена, наполовина змия, което би отговаряло на майката на скитите. Наричали я Табити. При царствените скити се е прибавило и обожението на един бог на морето Тамумасада и Херодот съобщава, че те са принасяли в жертва на Марс и на Херкулес животни и по един от сто хвенати пленници. Следователно Херкулес е бил приет в пантеона на скитите. Вижда се, как постепенно религиите на народите се са оплодавали взаимно. Скитите са обожавали един бог на Слънцето Оетосирус /Аполон/, една богиня на Земята Апия-Фелус, една богиня на планетата Венера Артимпааза /Тамера Талбот Райс: Скитите, Кьолн 1957 г./ Но още Херодот бил изненадан, че скитите не са имали никакви изображения на боговете, олтари или храмове. Това са потвърдили модерните разкопки. Сега стигаме до третата легенда за произхода на скитите, дадена от Херодот. Нейното съдържание произхожда от академички източници и описва времето около 700 г. пр. Хр., когато скитите са преминали в южна Русия. 3. " Съществува обаче и една трета легенда и с нея аз съм напълно съгласен. Номадските племена на скитите са живеели в Азия; когато обаче Масагетите са ги притиснали чрез войни, те са се иселили, преминали са Араксес и са дошли в страната на Кимерийците. Страната, която скитите населяват сега, е принадлежала по-рано на кимерийците. Понеже скитите са

дошли с голяма войска, кимерийците държали съвет и две мнения са били застъпени, като и двете били защитавани с голямо усърдие; обаче мнението на царете било по-добро. Мнението на народа било, че трябвало да се махнат от там и заради земята не бивало да се осмеляват да водят война, която представлявала голяма опасност; но мнението на царете било, че трябва да се бият за отечеството и да се защитават против нахлуващите. Но нито ~~царете~~ искал да се поведе ~~по~~ по народа, нито народът по царете. Една част от народа решила да се изсели и да изостави земята на нападателите без борба. Обаче царете предпочитали да паднат на родната земя отколкото да избягат с народа, защото мислели за всичко добро, което са преживяли в страната, и за всичкото зло, което очаквало бегълците без отечество. Стигнало се до скарване, и двете страни били еднакво многобройни и започнали да се бият. Тогава народът на кимерийците погребал всички паднали ^в братската война ~~на~~ реката Тирес /Днестър/ - и този гроб и днес може да се види - и напуснал своята страна. А скитите дошли и завладяли презната страна."

Според това съобщение кимерийците трябва да са обитавали северния бряг на Черно Море по време на трако-фригийското преселение от запад на изток /към западна Мала Азия в 1250 - 1100 г./. Нахлуването на скитите и изгонването на кимерийците е станало в 8-то / 7-то столетие. Трите легенди показват ясно три групови същности на многоплеменните скити. Според последната легенда прогонените от масагетите скити от западен Туркестан са минали по южното крайбрежие на Каспийско Море, преминали са Араксес /днес Кура/ и след това минавайки по източния край на Кавказ проникнали в южноруския ~~степ~~ степ, където са живели кимерийците. За произхода на скитите от западен Туркестан говори също намиращото се в древноперсийските царствени записи име на скитите като Сака. Това наименование е било употребявано само за скитите покрай реката Яксартес /сега Аму Дария/ ирански племена. Забележително е само, че също и кимерийците според най-старото акадийско предание, както ги потвърждава акадийската версия на персийските царствени летописи, са живеели по-рано в западен Туркестан. В тази версия споменатите също така като Саки номадски племена на север от Оксус в стария персийски текст са наречени "Гиммирай"/кимерийци/. Старото име е било пренесено след това върху преселилите се по-късно саки /скити/ в областта на кимерийците. /Х.В. Хаусиг/ Както се вижда, трудно е да се направи разлика между скитите и кимерийците. Обаче трябва да е съществувала някаква разлика, иначе кимерийците не биха побягнали.

Самият Херодот различава три групи скити ^{IV} /17-19/: Скити земеделци на север от Хилая /т.е. горската област при Алешки на Днестър/. Той ги нарича също Бористенеити, според тяхната родоначалничка. Тези скити зе-

меделци са обитавали една област, която се е простирала на разстояние три дена път на изток до една река Пантикапес /днес Ингулез/ и единадесет дена път по Вористенес /Днепър/ на север. 2. Скитите номади, на източната страна на Пантикапес до Гертос /днес Конская /. 3. Царствените скити, от Герос до Таврис на юг, до Кремной на езерото Местис и Танаис.

Обаче Херодот не е знаел, че извънредно обширната евразийска степ, която от Китай стига до средна Европа, е принадлежала като жизнено пространство на номадизиращите скити. В граничните области на Китай и Персия те са приели в тяхното изкуство китайски и персийски елементи, а при Черно Море гръцки елементи. Като противници те са всявали страх, обаче същевременно са проявявали извънредно голям лукс и скоро са спечелвали приятелството на гръцките търговци. Който е видял веднаж златното съкровище на скитите /Трмитаж, Ленинград/, стои изумен пред високото развитие на златарското изкуство на скитите. Скитските князе са възлагали на гръцките художествени занаятчии, които се били настанили при Черно Море, не драго сърце големи задачи по изкуството. Какъв беше този народ, който е скитал извършвайки кражби и прачкосвания, скалпирал е своите противници и с предпочитание е развивал едно изкуство, което е упрежнил своето влияние даже върху викингите, келтите и меровингите? Той беше странно абстрактен и натуралистичен същевременно.

От 5-то столетие сл. Хр. те започнали да строят също местни укрепени лагери. Разкопките на скитските гробове /кургени/ са доказали, че те са живели в удобни палатки, употребявали са вече каруци с колела, можели да изработват великолепни тъкани и според тяхните съдове може да се заключи, че се обичали добрата кухня. На запад скитите трябва да са разполагали с извънредно големи нетрупвания на злато. Всички те са говорили еднакъв език, обаче нямали никаква писменост и никакви пари. Войвали са на коне и чрез това далече са превъзхождали воюващите пеш кимерийци. Те са гонили главната сила на кимерийците в Мала Азия до тогава, докато най-после тяхната съпротива е била окончателно сломена в 685 година пр. Хр.. След това обаче преселилите се на западния бряг на Черно Море и проникналите в Мала Азия кимерийци все пак имали още силата да ограбят фригийското царство, Лидия и йонийските крайбрежни градове, от което се вижда, че при кимерийците нямаше работа с философини. Междувременно скитите завладели Урарту при езерото Ван. Други скити проникнали даже в Индия и създали там скитодравидската култура. Даже Дарий не е успял в своя поход от 516 г. да стане господар на скитите. Към 110 г. пр. Хр. скитският цар Скилурус е изградил даже град /Неаполис/ в Крим. Неговите останки са били сега разкрити при Симферопол. Царството от Неаполис е траело около 100 години. Но сега беше се на-

дигнал един противник, който беше родствен по племе и чрез едно привидно незначително откритие прогони скитите пред себе си. Това беше желязното стреме, което създаде превъзходството на нахлуващите от изток Сармати. Изгонването на скитите стана в един момент, когато те се готвеха да преминат към издигането на градове. В 4-то столетие сл. Хр. те изчезнаха от зрителното поле "като че бяха паднали в един кладенец". Скитите са играли в Евразия приблизително същата роля, както Келтите в Европа. Те създадоха основата за по-късното развитие на културата в тези пространства. Може би това е една причина, поради която първите преселници в Ирландия са наричали себе си потомци на скитите.

Ние изминахме вече периода от 2000 г. пр. Хр. до 5-то столетие сл. Хр. и трябва сега да се запитаме: Какво е направило в това време Черноморското пространство за подготвянето на западната култура? На този въпрос може да се получи един отговор само тогава, когато проникнем в един по-дълбок пласт, а именно в езотерическия живот. Каква задача са имали мистериите при Черно Море в предхристиянското време и в каква връзка са се намирали те със започващата европейска култура?

ПРОМЕТЕЙ

Най-важният кавказски мит, митът на Прометей, произхожда от Египтяните. Върху това Рудолф Щайнер е казал в своята сказка от 12.9. 1908 г.: "Този е образът, който в Египет е бил даван на ученика и който се е разнесъл по света като легенда за Прометей." В сказката от 7.10. 1904 г. той подчертава: "Тъка Вие имате в Прометей това, което гръцкият ученик на мистериите е изживял вътре в тези мистерий, за да добие сила и енергия за живота в бъдещето."

Старото култова прозвище на Прометей било "Хо пирфорос теос", т.е. богът, който е донесъл огъня от небето на Земята. Езотеричната легенда за Прометей не е описана единно при Хезиод. ~~Първото~~ ~~начало~~ на разрыва между Прометей и Зевс е станал при Сикион. Когато боговете се разправяли с хората при Меконе /т.е. Сикион/ заради полагането им се почитание, тогава Прометей като жертвоприносител и пиркосос разделил един жертвен бик на две части, едната от които се състояла от месото и ядливите вътрешности /които сложил в кожата на бика/, а другата от костите и бедрените части, които поставил много сръчно и покрил с кожа. Зевс забелязал измамата, но понеже и без това не бил благосклонен към хората, нарочно посегнал към лошата част и имал сега причина да задържи огъня, да не даде огъня. "Оставете ги да ядат сурово тяхното месо!" извикал той разгневен. Прометей се обърнал тогава към Атина и я помолил

да бъде пуснат в Олимп през една задна врата. Тя изпълнила неговото желание и Прометей запалил тогава от огненената колесница на Слънцето един факел, отчупил едно парче горящ въглен и го хвърлил в сърцевинната кухня на стълбото на един грамаден копър, загасил своя факел и излязъл без някой да го види. Така огънят бил подарен на хората /Сервиус върху Еклогите на Виргилий VI, 42/.

Зевс се закълел да си отмъсти. Той накарал Хефестос да направи от навлажнена пръст една жена и да ѝ даде глас и сила ^{КАТО} на другите хора; обаче ръста и лицето трябвало да създаде по образа на безсмъртните богини, следователно очарователния образ на една красива девица. Атина трябвало да я научи на сърчни работи, Афродита да покрие главата ѝ с прелест и събласнителна привлекателност и със стремеш да се харесва, Хермес трябвало да ѝ дари един ласкателен смирен ум и същевременно едно коварно сърце и т. н. Така сториха боговете и Атина и Харитите и Хорите я пренасаха и накичиха така великолепно със златни токи, прекрасни скъпоценности и красиви пролетни цветя, че беше цяло удоволствие да я гледаш. И боговете я нарекоха Пандора, защото тя беше един ~~един~~ фатален дар на в с и ч к и богове за хората. След това Хермес я заведе при Епиметей, братът на Прометей. Прометей го беше предупредил, да не приема никакви дарове от Зевс, но неговата природа беше да мисли ~~върху~~ едва после върху това, което трябваше да прави. Епиметей беше получил от Прометей една кутия с предупреждението да я държи постоянно затворена. Любопитството на Пандора отвори тази кутия и от нея излетяха всички злини, които от тогава измъчват хората: старостта, страданията, болестите, лудостта, пороците и страстите. Те мигом излетяха на облак, бодяха Епиметей и Пандора по всички части на тялото и нападаха всички други смъртни. Само надеждата, която Прометей беше затворил в кутията, въздържаше измъчваните хора да не сложат доброволно край на своя живот. Обаче самия Прометей Зевс заповяда да оковат върху една скала на планината Казбек в Кавказ. Той всеки ден беше посещаван от един орел, който изядаше едно парче от неговия черен дроб. През нощта откъснатото от черния дроб парче отново израстваше. Обаче Прометей знаеше и това го утещаваше, че и над Зевс ще се изпълни проклятието на неговия баща и че и той, както по-рано Уранос и Кронос, ще бъде свален от неговия престол. Той знаеше също, че в 13-то поколение един потомък на също несправедливо измъчваната ~~и~~ о ще бъде негов освободител. Напразни бяха всички заплашвания на Зевс /предадени чрез Хермес/, да научи тази тайна. Прометей, който по-рано се гордеше със своето безсмъртие, копнееше сега за своята смърт. Тогава най-после се яви Херкулес на път за Хесперидите и уби орела. Също и заместващият безсмъртен, чията смърт Зевс беше поставил като условие за освобождението на Прометей, бе намерен в

лицето на мъдрия Ментавър Хирон. Той страдаше от една неизлечима рана в своята пещера на Пелион и с радост се съгласи да умре за Прометей. Сега Прометей издаде своята тайна, а именно, че едно свързване на Зевс с Тетис ще произведе един още по-могъщ бог, по-могъщ от самия Зевс. Като символ на своето наказание Прометей носеше на пръста си един железен пръстен и на главата си един върбов венец. Завърнал се на Олимп, той отново стана това, което беше по-рано, един съветник и пророк на боговете.

Прометей значи промислящият /мислещият предварително/, Епиметей последмислящият/размислящият върху това, което вече е станало /, Пандора - всенадарената. Ирониците вярваха, че виждат в Пандора едно целенасочено демаскиране на прекалено женственото, обаче те забравяха, че иначе Пандора беше едно проавище на Земята, както и Аневидора. Тя беше един образ за майката Земя^И/според Платон Менекс 238/ направо първата жена. Образът на двамата братя се явява още при индийците в Вхагавата Пурана, една санскритска поема. Там те се наричат Промант^Ху и Мартху . Ето защо се приемаше, че името Прометей произхожда от санскритската дума премантха, огнетриещища^Ит. Във всеки случай касае се за един прадревен легендарен мотив, който е бил разказван във все нови версии. Прометей научил хората да използват огъня, писмеността и всички изкуства. Чрез огъня станало възможно развитието на техниката, защото с думата огън хората са разбирали причините на всички топлинни явления. Ето защо с право Прометей е наречен един ръководител на хората от следатлантското време. Рудолф Щайнер е датирай неговото появяване в 3101 година, следователно в началото на Кали-Юга. В своята сказка от 20.5.1912 г. той описва идването на Кали-Юга, както са я чувствували индийците: "Иде божеството Праматеза. Н е г о в и я т с и н откъсва човека от старото ръководство чрез древните богове; той прави да изчезне това, което е било добито за света чрез вътрешното ясновиждане, принуждава хората да гледат навън във физическото поле. Старият свят на боговете се затъмнява. Иде едно време, когато хората ^{не} могат да виждат от тяхните души в света на боговете, а ще виждат във външния свят. Иде Кали-Юга - тя е била чувствувана, като са поставили нейното начало в 3101 година преди нашето летоброене, следователно точно във времето, в което индийското предание поставя също потопа. . . Индийците са чувствували това, като са казвали: Кали-Юга се ражда като едно потомство на Праматеза. Как са казвали гърците? Напълно същото. Само че при тях Праматеза се нарича Прометей, което е съвсем същото. Той е брат на Епиметей. Този последният представлява още това, което гледа назад в миналите времена. Епиметей е п о с л е м и с л е щ и я т /размисляващият върху станалите неща, бележка на превод./, Прометей е този, който в своите мисли трябва пред-

варително да мисли, да промисля /или творческо мислене, мислене върху това, което тепърва трябва да бъде създадено, бележка на превод./ върху това, което се намира вън и става вън. И също както Прометеза има своето потомство в Кали-Юга, така и Прометей има своето приемничество: достатъчно е само да образуваме думата Калигга съобразно гръцкия език и ще получим думата К а л и о н, и - понеже гърците са чувствували, че това е епоката на черното божество - трябва да поставим отпред честичката д е у /деус/ - тогава получаваме Д е у к а л и о н /или Девкалион/. Това е същата дума както Кали-Юга. Тук ние имаме работа не с някакво умуване, а с един окултен факт."

Според един фрагмент на Хезиод накрая Прометей се оженил за Пандора, която му родила Деукалион. Според едно единствено по-късно съобщение /script.ger.myth.Lat.I 189 / даже Прометей е създад хората втори път, като след потопа - това било душевият потоп около 3101 г. - дал живот на хвърлените от Деукалион и Пира камъни с един факел от небесния огън. Откъслечните гръцки митически отетъци потвърждават данните на Рудолф Щейнер.

Тъй като скоро след започването на Кали-Юга започнала египетската култура /2907 г. пр. Хр./, не е чудно, че митът на Прометей е бил познат също и в Египет. Той е третираал една общочовешка проблема, истинските задни основи на която обаче можели да бъдат познати само в мистериите.

"А сега да разгледаме целия образ, който посветеният е обяснявал на египтянина: Аз свосъзнателният човек е бил окован за земното тяло. Представа си човека окован върху земната скала, окован така за физическото тяло - и в развитието се е родило нещо, което глежди неговото безсмъртие! Представа си функциите, които са произвели черния дроб, те са възникнали чрез това, че тялото е било приковано за скалите на Земята. Там ~~и~~ го гризе а с т р а л н о т о т я л о. - Този е образът, който е бил даван на ученика в Египет, образ, който е бил разнесен в Гърция като легенда за Прометей." /Рудолф Щейнер, сказка от 12.9.1906г./

В образа на Прометей пред хората застава като ръководител нещо ново. Наричали са го Титан, на що е бил той действително в окултен смисъл? От Лемурийската до Атлантската епоха човечеството е било ръководено от велики Учители, които били наричани ~~и~~ "Синове на огнената мъгла" /Р. Щейнер, сказка от 7.10.1904 г./ . Те са наминали тяхното предишно развитие не върху нашата планета Земя, а върху други ерени. "Те бяха слезли на Земята като узрели, висши хора, за да поучават хората в тяхното детство, при тяхното първо раждане, да ги учат на първите изкуства, от които се се нуддаели." Това учебно време е траело през лемурийското, атлантското чак до следатлантското време и част от него. М а н у също е принадлежал към онези ръководители на човешкия род,

които са слезли през Лемурийската епоха. Той беше още един от ръководителите, които бяха изминали тяхното развитие не на Земята, а са донесли тяхната зрялост на нашата Земя. "Зевс беше още един от онези ръководители, които са минали тяхната школа не на Земята, той е още един, който е принадлежал към безсмъртните. Смъртното човечество трябва да ^{бъде} стане на собствените си крака през на 75-та раса /≈5-та следатлантска култура/. Това човечество е представено чрез Прометей. Едва то донесе човешките изкуства и първичното изкуство на огъня. Зевс го ревнува, тъй като хората израстват и стигат да имат свои собствени посветени. . . ." /Р. Шайнер, сказка от 7.10.1904 г./. Ето защо Прометей е наричан с право първият посветен на следатлантското време, който е посветен не само умъдростта, но също и в делото! Ето защо също той може да бъде освободен само от Херкулес, посветеният на делото! Той беше един човешки посветен, който победи приковаността към скалата. Неговото дело и жертвата на Хирон, човекът на миналото време, освободиха Прометей.

Така митът на Прометей засяга по-дълбоките пластове на нашето съществуване в Следатлантската епоха. Че този мит е бил свързан с Кавказ, това показва, че там са съществували връзки със западната култура и още съществуват, които връзки трябва да бъдат открити. Един друг аргумент за това предположение ни доставят легендите за пътешествията на ирландците.

Ф О М О Р И Т Е

Знаменитите пет митически нахлувания в Ирландия се съдържат в Lebor Gabala /Книга на завладяванията/ и в други ръкописи. Те бяха описани от автора в книга I за Ирландия /издателство Die Kommen - den, Freiburg i.Br. /. Тук ще споменем накратко онези части, които имат връзка с Черноморското пространство.

Там се намира първо историята за преселването на Фоморите от Кавказ в Ирландия. Фоморите са били същества с един крак и с една ръка, демони в образа на човек. Майката на водача Цихол Кланерлег /дръжкащ крак, скелет/ се наричала Лот Луамнах. Ваща й бил един суров и космат великан, наричан Н е и р. Той произхождал от "изкривения гръб на Кавказ". Лот Луамнах трябва да е била истинско чудо-виде: "При нападение тя издувала своите устни, на гърба си имала четири очи." В годината 3000 пр. Хр. тази тълпа от демони потеглила от Кавказ за Ирландия. Всички нашественици в Ирландия произхождали от скитското пространство и са потеглили след Фоморите, за да водят борба с тях в Ирландия. Дружините

на Партолон, Немд, Фирболгите и Туатха Де Данан-ите - всички те са воювали с променящо се щастие против Фоморите, докато най-последен слънчевият Луг ги победил.

Това е първото митическо отношение между Ирландия и Черно Море. Второто се отнася за произхода на Гаделиансите в самата Ирландия. Родоначалникът на тези последните бил Фениус Фарсаид. Той трябва да е бил някакъв цар на скитите. Фениус Фарсаид или Фарса бил един от онези 72 водачи, които Нимрод събрал с тяхните народи за построяване на Вавилонската кула. Следователно той е живял през времето около 1900 г. пр. Хр. Фениус Фарса донесъл у дома си ~~ХХХХ~~ познанието на 72-те езика възникнали след смесението на езиците и основал една голяма школа, в която да бъдат изучавани тези езици. Следователно Фарса трябва да е познавал още първоначалния език на човечеството. Той умрял 40 години след завръщането си и оставил своето царство в наследство на своя по-голям син Некуал. Геннаис и Местийското езеро постоянно се явяват при по-късните легенди за преселванията. Че около 2000-та година по тези места са живеели Нимерийците, а не Скитите, това вече ние споменахме, споменахме също така, колко трудно е да се запази преливащата граница между тези номадски народи. Ако слезем надолу по стъпалата на окултната история на Черно Море, срещаме следните събития:

3101 година	Прометей
	Започва Нали-Ега /Деукалион/
3000 година	Фоморите потеглят от Кавказ за Ирландия
около 1900 год.	Благородният Фениус Фарсаид, родоначалникът на Гаделиансите от Ирландия, царува като цар на скитите при Азовско Море

К О Л Х И Д А

Следващото важно събитие е основаването на египетската колония К о л х и д а на реката Фазис на изток от Черно Море чрез Сесострис. За съжаление Херодот не го описва по-отблизо; имало ~~три~~ трима такива. Ние не знаем от официалните египетски предания нищо за военните походи на египтяните от 12-та династия в Бяла Азия.

Сесострис I	царувал от 1871 - 1850 г.
Аменемхет II	царувал от 1837 - 1836 г.
Сесострис II	царувал от 1837 - 1878 г.
Сесострис III	царувал от 1878 - 1841 г.
Аменемхет III	царувал от 1840 до 1792 г.

Толкова по-ясно обаче съобщават гръцките предания за един поход на военния герой Сестолис до скитите и колхидийците, т.е. до Черно Море. Тъй като само за Сестолис III се знае, че е проникнал до Сихем в Палестина, днес се приема, че гръцкото предание се отнася за него. Това е едно предположение, нищо повече. Обаче ние научаваме това, което Херодот казва във II Книга глави 104 и 105 : "Жителите на Колхида са положително египтяни; аз съм забелязал това, преди още да имам някакво сведение върху тях. За да науча нещо по-отблизо, аз запитах за родството както в Колхида така и в Египет. Колхидийците си спомняха живо за Египтяните, по-живо отколкото египтяните за колхидийците. Все пак египтяните ми казаха, че вярват, ~~както~~^{че} колхидийците произхождат от войниците на Сестолис. Колхидийците имат именно тъмен цвят на кожата и имат вълнеста коса. Без съмнение това не е още никакво доказателство; защото други народи също имат тези белези. Обаче към това се прибавят още следните основания. Само три народи по лицето на Земята имат първоначално обрязването: колхидийците, египтяните и етиопците. Финикийците и обитавашите в Палестина сирийци сами признават, че са приели този обичай от египтяните, и сирийците, които живеят на Термадон и Партениос, също и макроните казват, че са приели обичая едва през последно време от колхидийците. Това са именно единствените народи, които се обрязват и те го правят открито според египтяните." Херодот знае сега, че колхидийците правят платното както египтяните. Също тяхният език и начинът на живот са подобни на тези на египтяните.

Историките не задържат нищо от тези сведения. Те виждат в колхидийците канадокийски наемни войници на сайтските царе. От какви отдалечени области са идвали египетските наемни войници в онова време, показваха намерените в двореца на Априес в Мемфис теракоти/печени тухли/. Тези наемни войници се хвалели с тяхния произход и твърдели смело, че са египтяни, които са били оставени в Колхида от един от великите египетски царе. Но Канадокия е граничела при Синопе с Черно Море и трябва да се запитаме, какво се иска всъщност с един такъв аргумент, който е способен да докаже по-скоро противоположното. Ландшафтът на Колхида се е простирал именно от Питиус до Трабзон.

По този начин изглежда, че основаването на мистерииния център в Колхида е станало в пълно мълчание и нарочно е премълчавано в официалните съобщения. /Виж също Ирландия I, стр. 132 и следа./ Тъй като ние ще проврем връзката само тогава, когато насочим поглед върху задните основи на мистериите. Египетският посветен довежда своя ученик до степента, където той можел да разбере езиковото развитие на човека. Той му казвал: "Когато е дошел на Земята, човекът не е бил още надарен с Аз. Преди Азът да бъде внедрен в астралното тяло, други сили са владеели астралното

тяло. След това светлинно-течното астрално тяло е било проникнато и пропито от Аза. Преди Азът да бъде в него, астралните сили са били изпращани в човека от божествено-духовните Същества от вън. Астралното тяло също е съществувало, обаче разпалвано от божествено-духовни Същества. То е било чисто и светло и обгръщало със своите течения онова, което било още заложба на физическото и етерното тяло. То го обгръщало и прониквало със своите течения; чист бил потокът на астралното тяло. **Обаче с проникването в него на Аза беше внесен египетският и астралното тяло бе затъмнено, чистото златно течение на астралното тяло бе изгубено;** то бе изгубено все повече, докато човекът слезе в най-дълбоката точка на физическото поле през време на Гръцко-латинската епоха. Тогава хората трябваше да мислят за това, как да добият отново чистото течение на астралното тяло и в Елевзинските мистерии се роди онова, което наричаха: Търсене на първоначалната чистота на астралното тяло. Да възстановят отново астралното тяло в неговото първоначално чисто златно течение, това искаха Елевзинските мистерии; това искаха също египтяните. Търсенето на златното руно беше едно от изпитанията на египетските посвещения; и това е било запазено за нас в чудесната легенда за търсенето на златното руно от Язон и Аргонаутите" /Гудолф Щайнер в сказката от 18.9.1908 г./ . И в същата сказка той прибави: "Външните исторически факти са свързани с духовни факти. Не трябва да се вярва, че това е само просто символ. Походът на Аргонаутите действително е станал, също както е станала и Троянската война. Външните пропеси са физиономии на вътрешни процеси; всичко това са исторически процеси."

Следователно в Колхида са познавали превъзстановяването на златното течение, на златния поток на астралното тяло. Там са знаели, как златното руно може да бъде отново добито и какви усилия и опасности бяха свързани с това. И египетските посветени, които се основали Колхида, знаеха още, че жлъчката е физическият израз на астралното тяло. Тя не е свързана с Аза, но този последният действа върху астралното тяло и астралното тяло на свой ред върху жлъчката. **Ако Азът не би проникнал в астралното тяло, тогава не биха се родили черният дроб и жлъчката.** Забележително е, че тези физиологични тайни се намерили преднамерено тяхното локализиране в мита на Прометей в Кавказ.

✓ Ние трябва да си представим в **Колхида** един свързан център между египетските и гръцките мистерии. С това ние стоим едновременно пред основната тайна на Черноморското пространство. Тук се намират **а** **о** **н** **е** **з** **и** **м** **и** **с** **т** **е** **р** **и** **и**, **к** **о** **и** **т** **о** **и** **с** **к** **а** **х** **а** **д** **а** **в** **ъ** **з** **с** **т** **а** **н** **о** **в** **я** **т** **о** **т** **н** **о** **в** **о** **ч** **и** **с** **т** **о** **т** **а** **т** **а** **н** **а** **а** **с** **т** **р** **а** **л** **н** **о** **т** **о** **т** **я** **л** **о** **и** **к** **о** **и** **т** **о** **с** **ъ** **щ** **е** **в** **р** **е** **м** **е** **н** **н** **о** **с** **л** **о** **ж** **и** **х** **а** **н** **а** **ч** **а** **л** **о** **т** **о** **н** **а** **п** **р** **е** **х** **о** **д** **а** **о** **т** **М** **а** **л** **а** **А** **з** **и** **я** **к** **ъ** **м**

Европа, от египетското пространство в гръцко-латинското.

Походът на Аргонавтите ^{се дължи на обикновено} две човешки възрасти преди Троянската война, която според древни предания е станала от 1194 - 1184 г. пр.Хр. и която е била очаквана в древните гръцки мистерии, които са предхождали Елевзинските. Гръцката култура е започнала едва в 8-то столетие пр.Хр. По това време са съществували Елевзинските мистерии, чийто произход принадлежал още на Микенската епоха, т.е. на времето преди 900 г. пр.Хр. В една сказка от 28.10.1904 г. Рудолф Щайнер казва, че Троянската война е била представяна в предиелевзинските мистерии, преди тя да бъде станала действително. Но той показва също едно много важно второ тълкуване на овен; защото в 8-то столетие преди Хр. се е родила в нейното загоряване една обективна наука отделена от всякакво друго човешко душевно съдържание. По-рано Мъдростта в книгите е била свързана с Любовта. Едва гръците я доведоха до една чиста наука на ума. Един халдейски жрец, който се е занимавал с астрономия, още се опитваше да открие намерението на мировото управление. Същото е било и при египетските жреци и при тези на Друидите. Една чиста наука на ума е възникнала в своето загоряване едва в Гърция.

"В 8-то столетие ^{пр.Хр.} хората са чувствували минаването на Слънцето през съвездието Овен като едно повторение на неговото предишно минаване през същото съвездие преди хилядолетия. Както е известно Слънцето се движи напред през целия Зодиак, през съвездиата на Зодиака Овен, Телец, Близнаци, Рак, Лъв, Дева и т.н., така че то е минавало вече много пъти през Овен. Последният път то мина през съвездието Овен, когато човекът още притежаваше връзката на Любовта с Познанието, а с това той притежаваше първичната Мъдрост. Тази първична Мъдрост бе изгубена и тя остави място на една външна култура на ума. Целият този процес в неговото окултно значение е изразен ^в извънредно дълбокия мит на легендата за Аргонавтите, в който Овенът представлява символа на съединението на Любовта и Познанието /14.10.1904 г./

Обаче този овен прелетява в Колхида на източния бряг на Черно море. Първичната Мъдрост се оттегля в една трудно достъпна област. Сега на учениците на мистериите трябваше да се казва, че онези същества, които си служат със сузата, прозвична интелигентност на човека, са добили в този момент едно особено значение. "Колножът за културата, която никога е съществувала, когато Слънцето мина предпоследния път през съвездието на Овена, се събуди."

Но защо тази първична Мъдрост се оттегли точно в Колхида? Във връзка с това Рудолф Щайнер казва: "че двойката близнаци Фриксос и Хеле е

била доведена в Колхида, не значи нищо друго, освен че една предишната раса, персийско-иранската с нейната двойствена природа - те са стояли под знака на боговете Ормузд и Ариман - отново добива свързането на Познанието и Любовта. Предишната раса отнесла това руно в скрити области. По-рано, в Атлантската епоха, това руно, тази Мъдрост, била общо благо на човешката култура, след това била отнесена в далечни тайни школи. Тя трябва да бъде отново възвърната. Така ние виждаме външно в легендата за Аргонастите основаването на тайни школи в Гърция." /14.10.1904 г./

Първичната Мъдрост при атлантското население била общо благо. Тя била изгубена като такава и в Следатлантската епоха можела да бъде намерена само в пещерите и криптите на мистериите школи. В Далечния Изток имало центрове, където още са притежавали първичната Мъдрост, защото са знаели, как тя може да бъде постигната чрез пречистването на страстите. Превъзнесеността на чистото астрално течение на астралното тяло беше предварително условие за добиване отново на първичната Мъдрост. Така всичко се свързва смислено. Духовният аспект беше донесен от Египет и Елевзис в Колхида. Вторият аспект, който е свързан с по-нататъшното странстване на първичната Мъдрост, произхожда от Персия.

В легендата иранският аспект е изразен чрез магьосницата Медея. Тя пожертвува за нейната любов към носителя на идущата култура, Язон, всичко: чест, отечество, даже и своя брат Абсиртос. Но тя притежаваше също силата, да помогне на Язон при опасните изпитания на посвещението. Според легендата Медея била дъщеря на Айтес, този последният обаче бил брат на Нирке /Цирцея?/. Айтес и Нирке били чедата на Хелиос. Медите се явиха в надписите върху паметниците на Салманесар III от Сирия едва в 886 г. пр. Хр. Те са били едно родствено на персите племе. В древността Медия била една страна, която се намирала в планинския, северозападен Иран, между планините Елбрус, ~~Харизм~~ солената пустиня, Персия и Мезопотамия. Медите много трудно се освободили от асирийците. Киаксарс I /714 - 675 г. пр. Хр./ основал първата династия на медите. Медите станали опасни за асирийците затова, защото са водели тяхната борба на основата на една морална мисъл. Каква религия се култивирали медите /= хрескската каста на медите/, и до днес ^{се} знае действително. Трябва да се предположи, че те още веднаж са притежавали за кратко време първичната Мъдрост, докато след това тя бе отнесена в Гърция, където разпали гръцкото изкуство и гръцката култура, и обеща на науката. Общото по-рано течение на културата започна да се дели на мъдрост на мистериите и на

външна наука. Ако търсим основателя на гръцките мистерии, ние трябва да го търсим между онези герои, които заедно с Язон отново възвърнаха първичната мъдрост в Гърция. Рудолф Щайнер го назова: това е бил предимно Орфей.

Тъй като Орфей бил един тракиец, той принадлежал към онези посветени, които са действували на запад от Черно Море. Да разберем значението на този единствен по рода си образ, това е един важен крайпътен камък в пътя за изяснение на черноморските мистерии.

О Р Ф Е Й

Аполониос от Тодиос написал в 240 г. пр. Хр. своята епопея "Аргонавтите". Той бил тогава ръководител на голямата библиотека в Александрия. Без съмнение той е имал на разположение една престара, за съжаление загубена епопея на легендарните герои, както това може да се заключи от Одисея/XII, 69 и следв./. Аполониос пренесъл временно мита върху бащите на героите на Илиада в тяхната младост, следователно приблизително две човешки възрасти преди Троянската война. Още в първата песен той споменава като участник в похода на Аргонавтите Орфей:

"Нека първо си споминм за Орфей: Калиопе
Самата, както съобщават, го беше родила на
Тракиеца Оягрос в леглото на любовта при
Пимилас. Но разказват, че с песента си очаровал
Непобедими скали и течащи реки.

Кат' паметник на песента му още зеленят
Полските дъбоветух там по тракийските брегове в редове
Гъсто израснали един до друг, които певецът този очарова
И смъкна със своята лира от висините на Пифиен.

Него избра Айсонидът като мощна подкрепа
В бъдещата борба, слушайки съвета на Хейрон."

И а л и Ф е б и л а музата на песента, една от деветте дъщери на Мнемозине /Паметта/ и на Зевс. Музай значи размислящите. Мнемозине ги родила в Пифиен, до Олимп, където е било праотечеството на траките /предците да се пренесат по-късно при реката Хеброс /вероятно Марица, бел. на превод./ в планината Родопи/. Ето защо най-древните певци били наричани синове на музите и траки. На склона на Олимп срещу Пифиен се намирал градът Дион. По-нагоре от Дион бил показван според преданието гробът на Орфей при местността Лебетра. Едва след наводняването на Лебетра той бил пренесен в самия Дион /Павзаний, 9, 30, 9/. Александър

Велики устроил там блестящи празненства в чест на Зевс и на музите. Като музагет, т.е. водач на музите, е бил считан почти единствено Аполон. Те пеели при угощенията на боговете, но също и на сватбите на героите. Калиопе била считана като муза на героичната песен и затова носела таблети за писане и калеми. Обаче това са по-късни оразличавания, първоначално са съществували само музи на песента.

Оягрос се счита обикновено като цар на траките, обаче всъщност той бил бог на река в онази област, където извира Хеброс. Още Пиндар нарекъл Орфей син на Оягрос. Името Оягрос показва към едно овче пасище и пастирите са били считани някога като най-старите певци и музиканти. П и м п л а била една планина посветена на музите, по-късно също извор в местността Пифрифи.

А й з о н и д било патронимното наименование на Язон като син на Айзон.

Х е й р о н или Хирон било името на известния стар кентавър, учител и възпитател на много герои. Той бил син на Кронос и живеел на Пелион. Като първи велик тракийски певец и като придружител на Язон в Колхида Орфей представлява наред с Прометей втората светеща надалече посветена личност за Черноморското пространство. Той също е свързан най-интимно с развитието на дулата. В една сказка държана в Берлин на 16.1.1911 година Рудолф Щайнер се е занимал именно с произхода на Орфей.

"Орфей беше този, който устрои гръцките мистерии. Гръцката епоха е четвъртата сред нашата голяма Следатлантска епоха, така щото чрез културата на Орфей беше така подготвено така да се каже това, което по-късно бе дадено на човечеството чрез Христовото Събитие. Следователно за Гърция Орфей е този велик подготвител."

/По-късно Рудолф Щайнер казва по-точно: че Орфей живее от 3-та в 4-та следатлантска културна епоха. Походът на Аргонавите е станал в 13-то столетие пр. Хр., следователно в 3-та културна епоха./

"Гъркът виждал в личността на Орфей не плътското, което произхожда от майката и бащата, може би също от дядото и бабата; това почти нямаше значение за него; то беше само външният израз, черупката. Същественото за него беше това, което произхождаше от нещо свръхсетивно и се събирало с нещо сетивно на физическото поле. То защо Гъркът си казваше: Когато имам пред себе си Орфей, съвсем няма значение това, че той произхожда от една майка и от един баща; а значение има това, че неговото душевно съществуване, чрез което той е станал нещо, произхожда от нещо свръхсетивно, което никога не е имало работа, не е имало нещо общо с физическото поле; и че чрез това, което хората са били тогава, върху това свръхсетивно в неговата лич-

ност можело да действува нещо физическо-сетивно и да се свърже с не-
ва свръхсетивно. И понеже гърците са виждали в Орфей като същество
види чисто свръхсетивен елемент, затова те казваха за него: той произ-
хожда от една муза, Калиопа; за тях той не беше само син на майка от
плът, а син на един свръхсетивен елемент, който никога нямаше връзка
със сетивното.

Ако той би бил само син на музата Калиопа, той би могъл да изяви само
това, което беше проявление на свръхсетивния свят. Обаче по силата на
неговата епоха той беше призван да изрази това също, което трябваше
да служи на физическата епоха. Ето защо той беше не само проводник на
музата, на Калиопа, както в минали времена Ришите бяха само проводни-
ци на свръхсетивните Същества, а живееше свръхсетивното така, че физи-
ческият свят имаше влияние върху неговите прояви. Ето защо той произ-
хожда от своя баща Оягрос, който беше един тракийски бог на река."

С тези думи Рудолф Щайнер описа същността на Орфей. Но тогава, **кой**
беше **Е в р и д и к а**? Относно това той казва в същата сказка от
16.11.1911 г.:

При всички предишни ръководители на човечеството във втората и трета-
та следатлантска културна епоха, при които съществуваше само едно го-
ворене на свръхсетивните светове ч р е з тях, беше така, че те може-
ха така да се каже да възприемат, да долавят тяхното собствено етер-
но тяло като нещо отделено от физическото. Когато в културите на древ-
ното ясновидство, също и при к е л т и т е, човекът трябваше да въз-
приеме нещо, което трябваше да разкрие на своите себеподобни, това му
се откриваше благодарение на факта, че неговото етерно тяло се излъч-
ваше от него. Това етерно тяло беше тогава носител на онези сили, кои-
то слизаха отгоре към него. Ако проповедниците бяха мъже и следовател-
но **тяхните етерни тела бяха от женски пол**, те възприемаха онова, което
им се предаваше от духовните светове, в ж е н с к а форма.

Трябваше да бъде представено, че **там, където Орфей се намираше в чисто**
отношение с духовните Същества, понеже беше син на тракийския бог на
река, той беше изложен на възможността, да не може да задържи онова,
което му се разкриваше чрез неговото етерно тяло. И колкото повече се
вживяваше във физическия свят и изразяваше това, което беше като син
на страната, толкова повече той изгубваше своята ясновидска способ-
ност. Това ни е представено във факта, че Евридика му е отнета чрез
ухапването на една усойница - т.е. чрез това, което идва от него като
човешки елемент - , отнета му е тази Евридика, неговата откровителка,
душевната му невеста, и отвлечена в долния свят. Той трябва да си я
възвърне отново чрез едно посвещение, през което минава след това.
Навсякъде, където се говори за едно слизване в долния свят, се разбира

едно посвещение. Така той трябваше да си възвърне невястата чрез едно посвещение."

Следователно Евридика е етерното тяло на Орфей, показващо се като женско същество, а не едно астрално тяло! Рудолф Щайнер описва причината, поради която посвещението на Орфей не доведе до целта: "Обаче той беше вече твърде много влетен с физическия свят. Той наистина доби способността да проникне долу в долния свят, обаче когато отново възлезе нагоре, когато отново видя слънцето на деня, Евридика отново изчезна за него. Защо? Защото когато видя дневното Слънце, той стори нещо, което не трябваше да направи, = а именно да се огледа насколо и назад. Това значи, той престъпи една заповед, която му беше строго дадена от бога на долния свят. Каква е тази заповед? Че физическият човек, така както той живее днес на физическото поле, не трябва да поглежда назад зад този охарактеризиран момент, където се намират детските изживявания и които, ако биха проникнали в по-късното съзнание, биха дали старото ясновидство. Богът на долния свят му каза: Ти не трябва да желаеш да проникнеш действително с погледа тайните на детството, да си спомниш за това, къде е издигнат прагът! Понеже стори това, той изгуби способността на ясновидяването."

Така чрез това изгубване на Евридика ни е представено нещо извънредно тънко и интимно при Орфей. После има само едно последствие от това, че човекът става една жертва на физическия свят. Той стигна в това, което трябваше да стане от него на физическото поле, а едно същество, което се коренеше живо още в свръхсетивното. Чрез това всички сили на физическия свят го връхлитат и той изгубва Евридика, своята собствена невинна душа, която модерният човек трябва да изгуби; нея изгубва той. И онези сили, в които е поставен той тогава, го разкъсват. Това е тогава един вид жертва на Орфей.

Що е следователно това, което Орфей изживява първо, понеже със своя живот той преминава от 3-та в 4-та следатлантска културна епоха? Той изживява първо онова, което отхвърля първата степен на съзнанието на детството, връзката с макрокосмоса. Тази връзка я няма вече, тя не преминава в съзнателния живот. И такъв, какъвто е човекът, той бива разкъсан, убит от живота на физическото поле, което започва всъщност с горепосочената епоха."

С тази епоха се разбира 4-та Следатлантска културна епоха, Гръцко-латинската /747 г. пр. Хр. до 1413 г. сл. Хр./ и човешкият дух, който ни показва, как човекът може да бъде преплетен най-дълбоко с материята, т.е. този дух, който Павел нарече с и н ч е л о в е ч е с к и. Той се намира в човека от момента, до който човекът може да си спомни по обратен ред. Докато Евридика беше при Орфей, хората с право можеха да

го наричат С и н Б о ж и , с и н н а А п о л о н , ръководител на музите. Фактически Орфей беше считан като най-старият свирач на китара и като такъв любимец на Аполон. Така го чествуваха Пиндар и Есхил. (Пиндар в Р.4.176 и Есхил в Васаридите). От там идваше също силата на неговата песен, с която той раздвижваше цялата природа, птичките и рибите, дърветата и скалите, даже и самите диви зверове. Чрез неговата музика той изпълни една важна мисия. Върху тази мисия Рудолф Щайнер говори в сказката от 25.10.1909 г. Той описва първо **великия Учител на третата Следатлантска културна епоха**, който учеше чрез музиката и по този начин основа в Европа една прастара музикална култура, при която учители са били не само бардите както във времената, в които тези неща се намираха вече в упадък. **С това той действуваше върху Сетивната душа и тази душа имаше чувството: Това идва от областите, от които идва светлината. Музика, песен от царствата на светлината.**

"Имаше един прадревен **Учител** сред европейските области на културата, един прадревен **Учител**, който в този смисъл беше един прадревен **бард** който беше водач на всички древни барди. **Той учеше на физическото поле чрез музика и учеше така, че чрез неговите въздействия на Сетивната душа се предаваше нещо, като че изгряваше и светеше Слънцето.** Това, което се е запазило в преданието за този велик **Учител**, гърците, които бяха повлияни от него от запад, както по друг начин бяха повлияни от изток, го резюмираха в тяхните възгледи върху **Аполон**, който е един **Син Божи** и същевременно бог на музиката."

И на въпроса, защо Аполон трябваше да действува така върху Сетивната душа, Рудолф Щайнер отговаря по следния начин: **"За да бъде подбудена Сетивната душа, за да се внедри в нея така да се каже мислителният принцип, трябваше в миналото да действува действително тази индивидуалност по един съвсем особен начин: тя трябваше да учи хората не в понятия - а чрез музика. Музиката доставя сили, които в Сетивната душа събуждат онова, което се превръща в логическо мислене, когато то се издига в съзнанието и е преработено от Съзнателната душа."**

За това беше възприемчиво европейското население. При това трябва добре да се знае, че **Аполон** подготви в **3-та Културна епоха /тази на Сетивната душа/ 5-та Културна епоха /тази на Съзнателната душа/**. Как стои сега въпросът с Четвъртата културна епоха, в която трябваше да се развие Разсъдъчната или Чувстващата душа?

"Но **сега** беше необходимо, **щото тази Индивидуалност** отново да слези на Земята в **Четвъртата следатлантска културна епоха**, в **Гръко-латинската епоха** - да слезе така да се каже до човешката степен и да

използва всички човешки способности. Обаче въпреки че използва така да се каже всички способности, тя все пак не можа да слезе напълно долу. . . . В музикалните действия се намираше вече всичко, което се намира в Съзнателната душа. Обаче в онова време това не можеше още да съществува в една индивидуалност, която имаше значение първо за Чувстващата душа. Ето защо~~т~~, след като се въплъти в онзи образ, тази Индивидуалност трябваше въпреки това да задържи отново нещо, което не можеше да слезе във физическото тяло. Тя трябваше да се въплъти в 4-та След-атлантска културна епоха така, че наистина изпълваше целия човек, обаче човекът, който живееше тогава, имаше някакси нещо в себе си, което се простираше навън над него; той знаеше нещо за един духовен свят, което не можеше да използва. Той имаше една душа, която се простираше навън над това тяло. Когато разглеждаме това човешки, то беше нещо трагично, трагично беше, че тази Индивидуалност трябваше отново да се въплъти, тя, която беше действувала като един велик Учител в 3-та Културна епоха, трагично беше, че трябваше да се въплъти в една такава форма, при която душата се простираше вън от себе си - и не можеше да използва нищо ⁶⁷една душевна способност простираша се над обикновената мярка. Ето защо този вид въплъщение се наричаше ~~сина~~ с и н и а А п о л о н защото това, което съществуваше по-рано, не се въплъщаваше непосредствено, а по един много сложен начин, - един син, който носеше в себе си като душа това, което обикновено в мистиката се назовава с един символ, със символа на жената; но то съществуваше в него така, че той не можеше да го притежава напълно, тъй като то беше в един друг свят. Собственият му душевно-женствен принцип в него се намираше в един друг свят, до който той нямаше достъп, за който копнееше, защото неговото собствено себе, една част от неговото собствено себе се намираше в този свят. - Този чудесен вътрешен трагизъм на превъплътената велика Индивидуалност на Учителя от миналата епоха е бил запазен от гръцкия мит ~~к~~к по един чудесен начин при едно име, което той даде на превъплъщения Аполон - или на сина на Аполон - О р ф е й ."

И към това Рудолф Шайнер прибавя: "Така в това събитие, в което Аполон става Орфей, ние имаме отново един вид сливане на един З о д и с а т в а - ако искаме да употребим едно източно наименование - един вид сливане ^{един}Зодисатва до един В у д а /Сказка от 25.10.1909 г./

На запад от Черно Море слива онзи Зодисатва, който външно е познат под името Аполон, и става един европейски Буда в Орфей! Какви гледища се разкриват тук, особено когато знаем, че другият Буда, Г а у т а м а В у д а се е появил в духовна форма като учител в 7-то столетие сл. Хр. на изток от Черно Море. Не са ^{ли}били бреговете на това море една верига от мистерии, мистерии на изтока, на Мала Азия и на цяла Европа?

Защото О д и н , който също произхождаше от един мистериен център близо до Черно Море, се е въплътил в Гаутама Буда, както Аполон в Орфей. Значението на Орфей като подготвител на пътя на Християнството е било много хубаво описано от Фридрих Хибел в неговата книга "Мисията на Елада /Издателство Фрикс Франке, Берн 1963 г./. Ето защо тук можем да се ограничим само в това, което засяга нашата основна тема.

След изгубването на Евридика Орфей седял потънал в своята скръб цели седем месеца на брега на Стримон, без да яде и пие, докато най-после се оттеглил във високата планина на Родопите и на Хаймос, където бе разкъсан от беснеещи тракийски жени участващи в едно празненство на Бахус. Разкъсаните части на тялото били погребани от музите в Пирин. Там са показвали също един украсен с колонна гроб на Орфей. Когато обзет от възшебната сила на Орфей един овчар пеел на сън орфически песни, около гроба се събрала една възбудена тълпа от удивляващи се хора, така че колоната се срутила, гробът се разтворил и костите пожертвувани на Слънцето. С това била предизвикана предсказаната от оракула опасност, че градът Лебетра ще бъде разрушен, щом Слънцето погледне в гроба. Реката Сиз заля града скоро след това и го унищожи.

Също така забележителни са легендите, които говорят за главата на Орфей. Менадите са я забили с игли върху лирата и са я захвърлили в Хеброс, така тя стигнала по реката в Егейско Море и спряла на острова Лесбос. Тук окачили лирата на Орфей в светилището на Аполон, докато главата била погребана в теменоса на храма на Дионисий.

Според едно друго предание рибарите са я извадили на малоазиатския бряг при вливането на реката Мелес и тя тръгнала цъвтеща и пееща от морето. Скрытата в мрежа глава станала обект на божествени почести, обаче на жените бил забранен достъпът в това светилище.

Сега ние разбираме също противоречията в гръцкото предание относно епохата на Орфей. По-късно хората не могли вече да различават преучителя Аполон от неговото въплъщение в лицето на Орфей.

За съжаление не е възможно да разгледаме тук по-подробно орфицизма, въпреки че именно тук бихме могли да покажем, че Орфей действително е бил основателят на гръцките мистерии.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА АРГОНАВТИТЕ

Преди да преминем към следващото голямо окултно събитие при Черното Море, към жертвата на Ифигения, нека да кажем още няколко думи за завръщането на Аргонавтите. И върху него също има няколко различни разказа. Според Аполоний те са минали през Дунава в Адриатическо Море. Според една стара легенда Дунавът извираше именно от полумитичните Рипейски планини и чрез своите два ръкава, от които единият се вливал в Черно Море, а другият, наречен Ахелоос, се вливал в Адриатическо Море, превръщал Балканите в един остров. Така Аргонавтите стигнали до крайбрежията на Илирия. Също Теопомп, Аристотел и Ератостен вярвали, че съществува една връзка между Черно Море и Адриатическо Море чрез реката Истрос [=Дунав] /Аристотел II А. 8, 13 р. 598, Страбон 7, 317, Евстат. Дионис. 298/. Когато по-късно хората са познали истинското устройство на тези области, вярвало се, че Аргонавтите са пренесли техния кораб през Алпите /Плиний 3, 128, Юстин 32, 3/. За останките от похода на Аргонавтите знаел също Калимахос.

В Бюлетина на Антропософското Общество от 12.6.1955 г. ^{/бр. 24/} Отмар Хлубек публикувал една статия върху "Златорог". В нея той пише: "От изследването се получава, че Аргонавтите със златното руно са преминали от Понтийско Море нагоре по Истрос/Дунав/ и там, където Истрос се разделя /близо до Белград/ и тече отсам и оттатък към морето, са поели по другия Истрос /Сава/ надолу към Адриатическо Море /Истрия/. Според една друга версия на древни писатели : От Понтийско Море по Истрос нагоре след това чрез едно пренасяне по суша на Арго през провлака между Емона /Лайбах/ и Тимабус /Тимаво/, и надолу по този последния в Адриатическо Море."

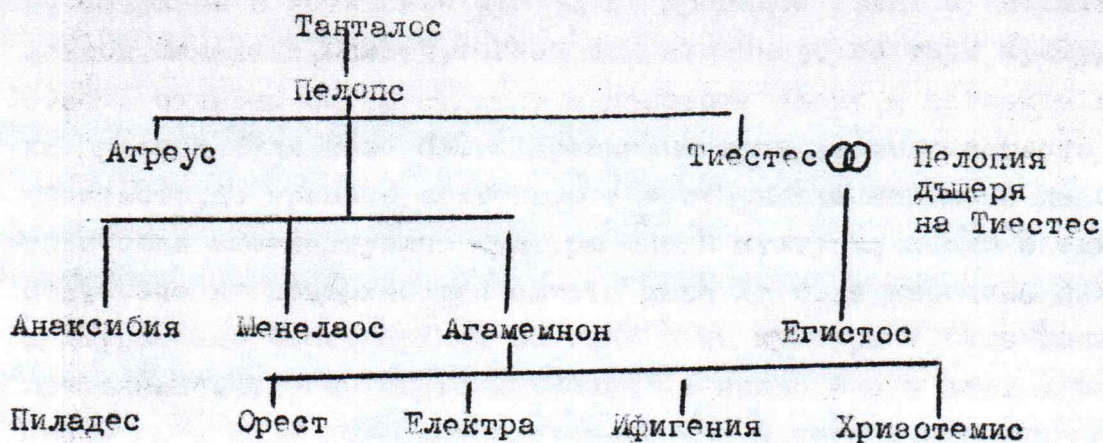
Забележително е при всички случаи, че идващият от средна Европа Дунав е включен в разказа за завръщането на Аргонавтите със златното руно.

И Ф И Г Е Н И Я

Сега да се върнем обратно към Крим и към тавридския Керсонеz. Най-известното митическо събитие на Крим е отвличането на предназначенията за пожертвуване Ифигения, дъщеря на Агамемнон и на Клитемнестра, като това отвличане било извършено от Аулис и Ифигения отнесена в Керсонеz. Дословното значение на името Ифигения е "мощно родената". Както свидетелствуват Хезих и Павзаний, това е било също едно име прозвище на онази богиня, която незабелязано подменила за пожертвуване вместо Ифигения една кошута, една мечка и един бик, като всички тези животни са свързани с Артемида. Нейният баща обидил Артемида с това,

като се похвалил, че той бил по-добър ловец от нея, или като убил едно от нейните свещени животни. Когато войската против Троя се събра при Аулис, Артемида пушна противни ветрове или не пушна никакви ветрове и по този начин попречи на флотата да излезе от там. Запитан бе ясно-видецът Калхас, който съобщи, че Артемида може да бъде омилостивена само когато бъде пожертвувана дъщерята на Агамемнон.

Ето защо, под предлог, че трябва да се сгоди за Ахилес Ифигения бе отведена от родината ѝ Микена. Когато трябваше да бъде принесена жертвата, богинята прояви състрадание към нея и я отнесе незабелязано от жертвеника, като на нейно място постави една кошута. Същинската Ифигения бе отнесена от Артемида в страната на Таврите в скитския Керсонез и там бе направена жрица на Артемида. Таврийците почитаха богинята по варварски начин с един култ, който изискваше принасянето в жертва на всички чужденци. Ифигения трябваше първо да освети бедните жертви. Тя изпълнява тази отвратителна служба 20 години, докато най-после нейният брат Орест пристигна в Таврида, за да вземе своя кръвен грях чрез отвличането на дървената статуя на Артемида и занасянето ѝ в по-цивилизовани области. Той бе пленен заедно с неговия приятел Пиладес и предаден на Ифигения, за да бъде принесен в жертва. По една случайност тя позна своя брат и чрез хитрост или ^спомощта на боговете и тримата успяха да избягат и да се завърнат в Гърция. И трите гръцки образи са били танталиди:

Още Страбон съобщава за полуострова Таврида, че в град Керсонез и на разположения пред него нос от суша се намират храмове и култови образи на Партенос, на девствената богиня. Според Херодот Артемида била почитана под името Партения в тавридския Керсонез.

Но какъв беше смисълът на тази жертва? Защо Калхас изисква да бъде принесена жертвата, когато самата Артемида не допуска това? Или отвличането в Крим беше една равностойна жертва?

Наред с гръцките поети, които са писали трагедии, Гьоте се е чувству-

вал много силно привлечен от материята на легендата. Първо той се опитал да напише нещо върху нея в проза. След това я създаде в ямби. Последна ръка сложи той върху съчинението "Ифигения в Таврида" в Рим в 1836 година. То излезе от печат едва в 1787 година. ~~Вариантите~~ Рудолф Щайнер казва, че това, което Гьоте е чувствувал като връх на своето изкуство, той го е вложил в символа на Ифигения. "С написването на 'Ифигения' е дадена първата връзка с прадревното европейско духовно благо". С това Гьоте ~~засегна~~ засегна една тайна на нашата интелектуална култура, която е свързана с принасянето в жертва на Ифигения. Днес хората не чувтвуват вече, че нашата култура, която създава едно знание, проникващо от една страна до тайните на съществуването, от друга страна изработва оръдия, тя дължи това на жертвата на определени висши същества. "Тези жертви също се принасят, само че хората не забелязват това днес, понеже не обръщат още внимание на тези неща. Древните гърци забелязваха, че тази модерна култура, която те свързваха с имената на Агамемнон, Менелаос, Одисей, изискваше жертви, че тя е онази дъщеря на човешкия дух, която по определен начин трябва постоянно и постоянно да бъде пожертвувана. И древните гърци представиха тази постоянна жертва на интелектуалната култура в принасянето в жертва на дъщерята на Агамемнон, на Ифигения. Така ние получаваме един чудесен отговор на въпроса, който ни е поставен от пожертвуването на Ифигения. Ако би съществувала само онази външна култура, която може да бъде свързана в истинския смисъл на древните гърци с имената на Агамемнон, Менелаос, Одисей, тогава под влиянието на тази култура човечеството отдавна би пресъхнало в неговото сърце, в неговите най-дълбоки душевни сили. Само благодарение на това, че човечеството си запази чувството, да принася постоянно и постоянно в жертва и да отделя от тази обща интелектуална култура онази култура, която в един по-дълбок, обаче не повърхностен смисъл може да бъде наречена свещеническа култура, само благодарение на това тази култура е била запазена от пресъхване. Подобно както Ифигения бе принесена в жертва на Артемидата, обаче чрез това пожертвуване стана жрица, така в миналите столетия и хилядолетия постоянно трябваше да бъдат пречистени определени елементи на нашата интелектуална култура, елементи имащи един свещенически-религиозен характер, да бъдат принесени в жертва на по-висшите богове, за да не стане тази интелектуална култура причина човечеството да пресъхне в неговото сърце, в неговата душа." / Р. Щайнер, сказка от 18, 8. 1911 г. /

Когато на 7.9.1827 година Гьоте разглеждаше в кръга на приятели рисунките на В. Цан, имаше между тях два листа, които го развълнуваха най-дълбоко: Принасянето в жертва на Ифигения и Херкулес, който ръко-

воден от един гений /дух/ намира своя син Телефос, когато беше кърмен от една сърна. Дан пише: "Той потъна в тихо благоговение и след това внезапно изрече думите: Да, във всяка област на свещеното изкуство древните са недостижими. Видите ли, господа, мисля, че и аз съм създал нещо, обаче все пак в сравнение с един от великите атински поети, както Есхил и Софокъл аз съм нищо!" /Разговори 3.441/.

Не трябва ли днес да се запитаме с цялата сериозност, дали интелектуалната култура трябва да бъде спасена? Дали още е достатъчна постоянната жертва принасяна на духовните същества, които ръководят човечеството? Или душите са пресъхнали вече? Ако изминем стъпалата на окултната история на Черно море сливайки надолу от 19-то столетие пр.Хр. в течение на 1 1/2 хилядолетия, ще срещнем следните събития:

19-то столетие пр.Хр.

Египтяните основават Колхида

1513 г. пр.Хр.

Скитите датират явяването на тяхния прадед Таргитайос в тази година

1500-1000 г. пр.Хр.

От Азовско Море потегля културата на Вотан към запад

От 1400 г. пр.Хр.

В Мала Азия се консолидира царството на амазонките

Около 1250 г. пр.Хр.

Походът на Аргонавтите в Колхида

Около 1250 г. пр.Хр.

Орфей и Тамирис

1194 г. пр.Хр.

Ифигения отвлечена в Таврида

1194-1184 г. пр.Хр.

Троянската война

От 9-то столетие пр.Хр.

Култ на богинята майка в Крим

7-то столетие пр.Хр.

Милет основава 90 колонии при Черно Море.

След 535 г. пр.Хр.

Замолксис основава своя мистериен център при гетите.

Видяхме, че при това винаги се е касеело за поддръжане чистотата на душата и нейното спасение. Така е било също и при О д и н или В о д а н . Водан беше един архангел, който беше се отказал доброволно от своето възлизане и действуваше сега чрез дишането върху душевното развитие на северо-европейците. Ето защо за тях той беше архангелът на говора и на поетическото изкуство. Той води борба срещу великаните, Мотуните, Тролите и Албените. В думата *Албеник* /= кошмар / още има един отзвук от това действие на Албените. Всяка нередовност на дихателния процес беше считано като едно отвинтване на съзнанието и с това на вътрешното изживяване. "Когато дихателният процес става нередовен, когато Азът трябва да слезе в едно по-нисше царство, тогава до човека има достъп армията на нисшите духове, която може да се яви в астралната област." /Рудолф Щайнер, сказка от 1.5.1909 г. /.

Водан, богът, който живее в дишането, беше другар на човека в неговата борба против всички нисши духове. Той помагаше на човека да преодолее нисшето съзнание.

Когато наближи 2-то столетие пр.Хр., мистериите при Черно Море минаха зад завесата на историята. Дали те изчезнаха или поеха една нова задача? Ние се обръщаме към този въпрос.

МИТРАДАТЕС VI ЕВПАТОР

Столетията преди и след раждането на ХРИСТОС се характеризират в Черноморското пространство с едно мощно вълнуване на народите. Междувременно кристализират за кратко време малки обаче богати на влияние области на господство.

Една от тези области се ражда при кримския Воспорус, т.е. на пътя за Керч. Сушата от двете страни с градовете Пантикапейон, Фанагория и др. върху някогашния остров на делтата на Кубан /днешен полуостров Таман/ образуваше Воспоранското царство, което бе основано в 480 година пр.Хр. от Архаянактидите и от 437 година бе завладяно от Спартокидите. В 4-то столетие Воспоранското царство беше важен доставчик на зърнено-житни храни за Атина и други градове на Егейското Море. Находища в земята показват, че под Спартокидите се беше развила една смаяваща гръцко-кимерско-скитска смесена култура. Ние виждаме, че тук е съществувала едно тясно докосване на Гърция и на Скития върху земята на Крим. Господството на Спартокидите бе завършено в 110 година от една личност, която от нейна страна се коренеше напълно в персийския култ на Митра: Митрадатес VI, цар на Понтус, с прозвището Евпатор. Той се е родил в 132 година пр.Хр. и разпрестрял своята власт над Черно море до северните брегове на същото. Той беше обявеният смъртен враг на римляните. Трябва да го разгледаме по-точно.

Според историка Плутарх римляните се запознали с бога Митра чрез морските разбойници от Килиция, една провинция в Мала Азия /при Трапезус/. Плутарх е живял в 1-то столетие сл.Хр. Обаче във 2-то столетие сл.Хр. историкът Апиан изказал мнението, че въпросните морски разбойници са приели култа на Митра от надживялите остатъци от армията на цар Митрадатес, която била разбита от римляните. В малко ^{то} царство Понтус господстващата класа от времената на Ахеменидите била от ирански произход. Обществото и царят били напълно иранизирани /Ростовцев/. Около раждането и възпитанието на Митрадатес са били изтъкнати много легенди. Юстин разказва: "Неговото бъдеще величие е било предсказано даже чрез небесни знамения. Защото както в годината, когато той се родил, така и в онази, когато започнал първо да царува, в течение на 70 дена е блестяла една комета така силно, че цялото небе изглеждало като обхванато от пламъци." Седемдесетдневното светене на кометата се схващало като указание за седемдесетгодишното царуване на царя. Обстоятел-

ството, че големината на звездата заемала една четвърт от небето, показвало, че Митрадатес ще владее една четвърт от света. Плутарх разказва още една друга легенда /*Quaest. conviv. I 6, 2* /, че след това една светкавица улучила новороденото дете и оставила един знак на челото му, без иначе да го увреди; само пелените изгорели. На 21 години Митрадатес взел властта в царството - как, за съжаление това е неизвестно. Предполага се, че бил коронясан в Шиц, древният свещен център за коронясване на царете на Партите. Там в изпълнението на "Раждането на цяр в пещерата" той бил също посветен в тайните на бога Митрас.

Кой е бил **М и т р а**? В древна Персия хората чувствували: "Ако насочим поглед върху онова, което човекът може да постигне, когато насочва погледа навън, ние гледаме тайните на **А у р а М а з д а о**; ако насочим погледа вътре в нас, тогава с помощта на Сетивното тяло и чрез това, което Луцифер е произвел, ние стоим пред противника на **Аура Маздео**, пред **Ариман**. Съществуваше само едно нещо, което предпазваше от нападенията на Ариман, и това се проявяваше, когато човек ^{еството} минаваше през посвещението, когато се развиваше **Сетивната душа**. Когато биваше развита и **п р е ч и с т е н а** тази Сетивна душа, и така такъв човек изпреварваше в своето развитие човечеството, той хващаше пътя към своето вътрешно същество, един път, който довеждаше до нещо различно от Аура Маздео; тогава човекът вървеше по пътя за действително изпълнените със светлина царства на Луцифер. И това, което проникваше човешката душа по пътя към вътрешността, било наречено по-късно богът **М и т р а**" /Рудолф Щайнер, сказка от 30.8.1909 г./.

Сетивното тяло е свързано със Сетивната душа, и двете заедно образуват астралното тяло. Ние отново се намираме пред факта, че един закъснен последовател на древните персийски мистерии на Митра се явява на Черно Море и там все повече разширява своето царство. Той също познаваше задачата на пречистването на астралното тяло. **Сега ние разбираме неговата враждебност против ариманизираната власт на римляните**. Митрадатес Емпатор се осигури чрез един съюз с Армения и сръчно използва слабостта на Рим през време на нападението на Кимбрите, и в съюзната война, като разшири своята власт в Мала Азия на юг и запад. Стигна се до трите войни с Митрадатес /83-84, 83-81, 74-64 /, които тук не можем да разгледаме по-подробно. **Прогонен от Помпей след битката при Ликос /66 г./**, той потърси убежище в Веспоранското царство. Когато и там неговата власт се разпадна и заобикалящите го най-близки хора се надигнаха срещу него, той накара един свой телохранител да го убие. **Така умря той в Крим в 63 г. пр. Хр.**

Митрадатес установил временно своята столица в Синопе. Това възбужда въпроса, дали е съществувала някаква връзка между култа на Серапис

и мистерии на Митра, и ако да, какви доказателства има за това. Отговорът е много прост. Той гласи: Да, и като доказателство за това с право се привеждат разкопките в Митреума при църквата Санта Приска върху Авентина в Рим. Там е намерена една чудесна глава на Серапис, който носи на главата си една кошница с плодове. Митреумът произхожда от времето 200 години пр. Хр.

С Митрадатес VI завърши старата, крепена от мистерии епоха. След него дойдоха римляните. Едва в следхристиянско време започва един нов живот при Черно Море, този път на север.

НАЧАЛО НА ПРЕСЕЛЕНИЕТО НА НАРОДИТЕ И ОТДЕЛЯНЕТО НА ЕВРОПА ОТ АЗИЯ

Още в 8/7-то столетие пр. Хр. на север от Черно Море се е настанило традиционното племе на Д а к и т е, които са притеснили не само Македония, но можаха да се задържат също и спрямо римляните. Те скоро попаднаха под влиянието на гръцката култура и под царуването на тяхния водач Бурбиста успяха да основат едно царство на даките /61 г. пр. Хр. до 48 г. сл. Хр./, което на югоизток граничеше с Черно Море. Следователно те заеха пространството, което по-рано са притежавали гетите. Разви се един вид аристокрация на пилеатите = носители на плъстени шапки противоположно на капилатите /носители на дълги коси/. Подобният на орден горен социален слой разви една култура, която доведе до там, че при готите бреговете на Черно Море се считаха като една свещена земя под името " О в и м ". Вероятно имаме още работа с последствия на мистерии на Замолксис. Твърде забележително е сега, че това пространство бе пощадено от готите. Около рождество Хр. готите обитаваха още устието на Вайхзел. Във 2-то столетие сл. Хр. те потеглиха към югоизток и в Русия се разделиха на две групи, западни готи /=визиготи/ и източни готи /остроготи/. Западните готи потеглиха направо към юг по-нататък и се настаниха ^{на} южното крайбрежие на Черно Море, където бяха настанени от императора Валентиниан. Те сразиха римляните след едно въстание, което беше предизвикано от трудности по снабдяването, в битката при Адрианопол /378 г./. Теодосий се опита отново да ги настани в Азия и Тракия, но без траен резултат. Под Аларик, който беше взел титлата цар, те потеглиха плячкосвайки към запад /395 г./. Малко по-дълго трая обитаването на източните готи при Черно Море. Те се настаниха при Крим и основаха там под Ерманарик едно царство /350 г. сл. Хр./, като още от 200 г. сл. Хр. бяха достигнали северния бряг на Черно Море. Във времето от 200-350 г. те напреднаха в съюз с придошлите Херули /250 г./ през Черно Море в Никомедия, Фес,

Александрия , Троя чак до Кападокия /267 г./ . Нечуваната сила на тези първобитни народи може да се познае също и по това, че готите, съюзени с херулите и бастарните могли да стигнат чак до южна Гърция /Атина и Спарта/. Други обсадили Солун и Касандрея. Изглеждаше, като че старият духовен ред изведнаж беше изгубил своята крепяща сила. Защо? Докато започващото преселение на народите обхвана също Гърция и Черноморското пространство, случи се едно решаващо окултно събитие. В извънредно важната сказка от 15.7.1923 г. това събитие е описано от Рудолф Щайнер. Първо той обръща вниманието на това, че времето на дадените чрез откровение мисли отиваше към своя край начинаая от втората половина на 4-то следхристиянско столетие. От тогава насам хората започнаха да образуват собствени мисли и логически връзки. " Вихме могли да кажем: Боговете са спряли Плерома-та, тяхното собствено откровение, защото, ако това откровение би действувало по-нататък върху европейското човечество, това европейско човечество не би развило онези величествена вътрешна дейност на мислителната практика, която бе произведена през време на Средновековието. И отново от тази мислителна практика произлезе онова, което е по-новата математика и други подобни неща, които имат пряк схоластичен произход. " В сравнение с мисленето на схоластиците Рудолф Щайнер нарече мисленето на естествениците схематично, задъхващо се и некохерентно. След това той продължава по-нататък:

"В течение на дълги столетия духовният свят даваше като чрез милост и благодат на човечеството от горе откровението на Плерома. Човечеството виждаше този изпълнен със светлина, този изявяващ се в светлина и чрез светлина в идеи свят. Пред този свят бе теглена така да се каже една завеса. Отвъд в Азия в човешкото познание останаха упадъчните останки на онова, което се намираше зад завесата. Европа имаше така да се каже една завеса, която се издигаше перпендикулярно, от Земята към небето, която имаше долу нейната основе в Урал, във Волга, над Черно море към Средиземно Море. Представете си, че тук за Европа би била издигната една огромна тапетена стена през линията, която токущо посочих, една стена, през която не може да се вижда, къде ^{то} се развиваха отвъд зад нея в Азия последните упадъчни остатъци на виждането на Плерома, но в Европа не се виждаше нищо от това и поради ^{което} ~~те~~ вътрешната практика на мисленето стана без изглед в духовния свят."

Европа

Вътрешна практика на мисленето без изглед в духовния свят

Схоластика

Азия

Последни упадъчни остатъци от виждането на Плерома

Шаманизъм

Черно море

Тази тапетена стена трябва да е възникнала във втората половина на 4-то столетие сл.Хр. "Магическото чародейство на шаманите и неговият отавук в средна и северна Азия, - южна Азия също беше заравена, но се държа относително по-свободна - това е упадъчното виждане на Плерома.

На мястото на участието на човешките психически дейности в божествените светове на Плерома се яви физическо-сетивното магьосничество."

В столетията на 2-то Средновековие и ново време до днес се роди в Азия една напълно ариманизирана дейност на Плерома. Но как беше в 3-то и 4-то столетие сл.Хр.? В Гърция се говореше за фавни и сатири, които населяваха астралната територия граничеща непосредствено с физическия свят. "Онези фавни и сатири преминаха на поврата на 3-то, 4-то следхристиянско столетие в сички в областите източно от Урал, Волга и Кавказ. Това стана тяхното отечество. Там те изминаха тяхното по-нататъшно развитие." /Р.Щайнер/.

4-то столетие сл.Хр. стана по този начин едно време имащо дълбоко значение за Европа. Около 300 г. сл.Хр. сатирите и фавните преминали към Черно Море, Кавказ, Урал и по-нататък. След 350 година възникна онези тапетена стена, която откъсна Азия от погледите на Европа. Всичко това стана на астралното поле. Ние отново стигнахме до поставянето в опасност на астралността, обаче сега не се касае вече ^{само} за астралното тяло на човека, а за астралното тяло на Земята! Докато на изток от Черно Море се полагаха усилия за възстановяване чистотата на човешкото астрално тяло, сега на запад от Черно Море започнаха да полагат грижи за невинността на природата т.е. за чистотата на астралността на Земята. В една сказка от 11.7.1924 година Рудолф Щайнер изнесе първо, че в южните и средни области на Европа живееха хора, които бяха християни и като християни изживяваха между заспиването и събуждането, че съществуваша добри и зли духове: "че добрите духове искат да издигнат по-високо невинността на природата, обаче напротив злите духове искаха да прибавят към невинността винофността, греха." Това беше следователно едно изживяване явяващо се повече общо. Но след това Рудолф Щайнер продължава по-нататък: "Тежко беше чувствувано поставянето на човешката душа в един свят, в който добрите и злите духове воюват едни срещу други. В първите столетия, в най-първите столетия тези чувства не съществуваша още в южните и средни области на Европа, обаче в 5-то, 6-то столетие те станаха все по-чести; а именно между онези хора, които получаваха знание повече от изток, се роди това настроение на душата. И понеже това душевно настроение се разви особено силно в онези области, за които се разви наименованието Вългария /по един странен начин това име остана също и когато съвършено други народности обитаваха тези области/,

дълго време през следващите столетия онези хора в Европа, които бяха развили особено силно това душевно настроение, се наричаха: **Българи**.

В по-късните християнски столетия на първата половина на Средновековието за средните и западни европейци онези хора, които бяха особено силно засегнати от противоположността на добрите и злите космически духовни същества, бяха **българи**. Името **българи** се намира в цяла Европа за такива хора, каквито аз охарактеризирах."

Тези българи трябва да са получили извънредно силни впечатления от преселението на фавните и сатирите и тяхното минаване през Черно Море.

В 481 година сл.Хр. те преминали в България. В решащото 4-то столетие сл.Хр. се пада също унищожаването на царството на източните готи в 375 година /при Черно Море/. Унищожението е било извършено от прогонните от китайците **хунни**. От този момент се датира началото на преселението на народите. Хуните изгониха източните готи, обаче самите те предприеха нападения към Византия и средна Европа. Те бяха ужасът на Европейците. Странно е, че душевните последствия от нападението на хуните ни връщат отново в Колхида при Черно Море. От там трябваше сега в пълна тайна да изходи един втори импулс за спасение на астралните тела на хората. Това стана в 7-то /8-то столетие.

А Р И М А Н И Ч Е С К А М А Г И Я Н А И З Т О К

В 4-то следхристиянско столетие се падна и едно друго събитие: "Когато се обърнем към свръхсетивния свят, ние намираме чрез свръхсетивното изследване, че **мислите, чрез които хората ~~са~~ правят света разбираем, са носени навън в Космоса - бих могъл също да кажа: са разливани, земните изрази са твърде неподходящи за тези възвишени процеси с духовни същества - ,че следователно тези мисли бяха носени, разливани до четвъртото следхристиянско столетие от Съществата /на онези йерархий/, които ние наричаме **Ексузии /Власти/ или Духове на Формата . . .** Това са носителите на **космическата Интелигентност**, това са носителите на космическите мисли . . . Но в развитието на човечеството **дойде онова четвърто следхристиянско столетие.** И това донесе за този свръхсетивен свят извънредно важното събитие, че **Ексузии Силите, Съществата на Формата предадоха силите на мислите на **Архаите**, на Архаите или **Началата /Духове на Личността, бележка на превод/** Тогава Началата, Архаите влязоха в службата, която по-рано бяха изпълнявали Ексузии. Такива процеси съществуват в свръхсетивния свят. Това беше едно **космическо събитие** имащо особено голямо значение /Рудолф****

Щайнер, сказка от 16 .3.1923 г./ . Но не всички Ексузии са могли да се решат да предадат света на мислите на Архаите. Чрез това ⁷²останаха назад. "И така между духовните Същества, които царуват над човешките събития, имаме правилно развитите първични Сили притежавщи света на мислите, и имаме и з о с т а н а л и н а з а д Д у х о в е н а Ф о р м а т а , изостанали Елохими, които още продължават да управляват света на мислите Тогава хората са изложени на следното: Някои, които благодарение на тяхната Карма са способни за това, приемат импулсите на тяхното мислене чрез Архаите. Чрез това тяхното мислене, въпреки че остава обективно, то става лично притежание Други хора не стигат до там, да изработят ~~тяхните~~ мислите като тяхно лично притежание. Те приемат мислите било чрез наследствени отношения от тяхните родители и прародители, или ги приемат като конвенционални мисли, които царуват сред тяхния народ, сред тяхното племе." /Рудолф Щайнер, сказка от 18.3.1923 г./ . Тогава онези мислови течения, които обхващат цели групи хора, са намерили възможности за тяхното действие в преселението на народите. И сега Архаите водят борба с изостаналите назад Ексузии за полагащото им се по право в мировия процес благо/владееенето на света на мислите/. На физическото поле стоят едни срещу други отделни личности и проникнати от един общ дух народни маси, като остроготи, визиготи, херули, хуни, турци, и т.н., при което може да бъде ~~съществено~~ така, щото тези отделни личности да се явят сред гореспоменатите племена. Обаче би било погрешно, ако би се започнало сега с толкова любимото рисуване в бяло и черно.

В същата сказка Рудолф Щайнер предупреждава и казва: "Какво би станало с европейската цивилизация, ако тези отчасти варварски народности не биха се придвижили от изток на запад и не биха се вляли с младата, свежа личност на тяхните отделни човешки членове в остарялата гръко-римска цивилизация? Обаче от друга страна можем също да запитаме: Каква европейска цивилизация биха могли да основат тези полуварварски народности, ако в тях не беше се вляло това, което беше гръко-римската цивилизация, което беше поето от Духовете на Личността, от Архаите?" Всичко, което става през Средновековието в западно-източна и в източно-западна посока е сетивно-физическо копие на онези духовна борба между Архаите и изостаналите назад Ексузии, една борба, която се води зад кулисите на мировата история. Загадъчно е само, че всички тези походи на народите търсят на изток Черното море. Това важи за остроготите, за визиготите, херулите и дунавските българи. При другите народи, които изникват от тапетната стена, се прибавя още една втора гледна точка. Това са аланите, хуните, аварите, хазарите, куманите, селджуките, турците и татарите. Тази втора гледна точка се получава, когато насочим поглед на само

в областите на висшите йерархии, към Ексузиан и Архан, а разгледаме процесите на нисшето астрално поле.

"Когато стигнем на изток от Урал и Волга в Азия, ние намираме в астралния свят непосредствено граничещ с физическия през столетията на второто Средновековие, през столетията на новото време до днес една ариманическа магия, която е упражнявана именно от определени духовни същества, които в тяхното етерно-астрално развитие са наистина над човека, обаче в тяхното душевно и духовно развитие са останали под човека.

Преа целия Сибир, през средна Азия и а д К а в к а в се носят ужасно ариманически, етерно-астрални същества, които практикуват астрална ариманическа магия пренесана в земното." /Рудолф Щайнер, сказка от 15.7.

1923 г./ Що за същества са това? Това са метаморфозирани фавни и сатири, които около 300 г. сл. Хр. са се преселили на изток. "Тези преобразени, метаморфозирани фавни и сатири ние виждаме така, че към долната част на тялото формата на козел при тях е напълно подивяла, че поради сладострастието те имат външно една светло-блестяща форма на козел."

Следователно от изток през Урал и областта на Волга проникват метаморфозирани фавни и сатири, чията козелска природа се е превърнала почти в меча природа. С това е описано положението на изток "през последните столетия на Средновековието и последните столетия на новото време, което положение има своето начало във времето около 1413 г. сл. Хр. Преди да преминем към западната част отговаряща на този ариманически астрален свят, трябва да говорим за тайните на изток от Черно Море, които трябваше да се справят сега с това изменение върху астралната територия на Земята.

БУДА В КОЛХИДА

Богомилци?!

На 29 май 1912 г. след Петдесятница Рудолф Щайнер държал една сказка в Норкхюпинг върху теософския морал, която хвърля нова светлина върху ранната история на Европа. Тук ще изтъкнем само онези части на тази сказка, които засягат непосредствено Черноморското пространство. Той изнесе първо, че, когато през време на преселението на народите огромни маси народи преминаха от Азия към Европа, между тях А т и л а с неговите пълчища, хората в Европа изпаднаха в голям ужас и чрез това станаха годни да паднат под влиянието на демони, които причиняваха проказата /срещу тези носещи болести демони води борба особено Франциджк от Асизи /Франциск Асизки/. След това Рудолф Щайнер продължава: "По бреговете на Черно Море в столетията достигащи далече в християнското време бе основана един вид окултна школа." И сега Рудолф Щайнер описва, как

се представя за един окултист дейността на тази окултна школа:

"Събрали се бяха хора, които отначало имаха външни учители на физическото поле. Те бяха запознати там с учението и принципите, които бяха излезли от Б у д и з м а , които бяха обаче проникнати от импулсите дошли в човечеството чрез Християнството. След това, когато бяха подготвени по подходящия начин, те биваха довеждани до там, че намиращите се по-надълбоко в тях сили, по-дълбоките сили на мъдростта можеха да бъдат извлечени нагоре и навън, така че можеха да виждат в духовния свят. Първото нещо, което учениците на тази окултна школа постигаха, беше, че например, след като въплътените на физическото поле учители ги бяха привикнали да могат да познават също и онези, които не слизаха вече на физическото поле, те можеха да бъдат поучавани от безплътни учители.

Такъв тяхен учител беше например Б у д а . Следователно тези ученици действително научаваха да гледат лице срещу лице предимно Буда, ако можем да наречем с това име неговото духовно същество." Те научаваха да познават Буда с всички негови тайни и с всичко онова, което той искаше.

Определен по-голям брой от тези ученици останаха такива ясновидци, други обаче наред с качествата на познанието, наред с качествата на ясновиждането бяха развили особено добре духовния елемент, който не може да бъде разделен от определено смирение, от определена високо развита способност на благоговение. След това тези ученици се издигнаха до там, да могат да приемат именно в тази Школа по един превъзходен начин Христовия Импулс. Те можеха да станат ясновидци по такъв начин, че станаха особено избраните последователи на П а в л а и приеха Християнския Импулс непосредствено в живота.

" Следователно от тази Школа излязоха две групи ученици. Една група, която имаше импулса да внася навсякъде ученията на Буда - макар и да не назоваваха неговото име - и една втора група, които наред с това приеха и Христовия Импулс. Обаче разликата между тези два рода ученици не се показва във въплъщението като ученици на въпросната Школа, а едва в следващото въплъщение. Онези ученици, които не бяха приели Христовия Импулс, но бяха стигнали до будизма, станаха учители на онова равенство и братство между хората ." Другите считаха учението не като тяхна главна задача, а действуваха именно чрез тяхната морална сила . "Един такъв ученик на горесподменатата Окултна Школа при Черно Море беше Франциск Асизки ." Ние виждаме следователно, че от Черно Море бяха изпратени към запад също импулси на спасение срещу демоните .

Къде се намираще този мистериен център? Рудолф Щайнер показва също и това. Той споменава трите импулса: В я р а , Л ю б о в , Н а д е ж д а и прибавя, че Франциск Асизка е слушал безкрайно често да се изговарят

тези добродетели, че те са заставали безкрайно често пред неговите очи в мистериите на Колхида! Обаче трябва да помислим, че ландшафтът на Колхида се е простираше от Питиус около източния бряг на Черно Море до Трабзон.

Персия е имала в Синопе своя мистериен фимил, Египет в Колхида, Гърция в Крим, а сега към тях се прибавя също и Индия в Колхида.

Ние отново се намираме пред едно астрално явление, когато слушаме да се казва, че франциск Асизки и много от неговите братя по орден са получили вплетено в тяхното астрално тяло едно копие на астралното тяло на Исуса от Назарет /Сказка от 15.2.1909 г./ . Този астрален аспект става още по-ясен, когато разгледаме самия Буда.

Когато Бодисатвата Гаутама бе издигнат до чина Буда в неговата 29-та година, той беше завършил цикъла на своите възплъщения. След завършването на своя земен жизнен път, той продължи да действа долу на Земята от духовните висини. Обаче първо възвести в Бенарес своите учения:

1. За страданието в света
2. че причината за това страдание е жаждата за съществуване
3. как страданието може да бъде премахнато от света; чрез угасяването на жаждата за съществуване /тази жажда се беше родила, защото старото смъртно ясновидство беше изчезнало/ чрез едно ново знание, което човекът може да получи чрез потопяване в астралното тяло. Само така ще бъде угасена жаждата за съществуване. Буда предаде знанието, което може да бъде постигнато чрез най-висшето развитие на силите на астралното тяло, в така наречената осмо-членна пътека:

1. Правилно мнение
2. Правилно разсъждение
3. Правилно слово
4. Правилен начин на действие
5. Правилно местонахождение
6. Правилни навици
7. Правилна памет
8. Правилно съзерцание

От товава насам Буда се е развил по-нататък, защото веднаж се съединява с астралното тяло на Натановия Исус при неговото раждане /Сказка от 12.10.1911 г./ и освен това беше приел в себе си силите на астралната матка на детето Исус /в неговата 12-та година/. Чрез това Буда бе подмладен и стана сега способен да действа по един нов начин върху хората. Обаче неговото действие не беше насочено само вър-

ху азиатците, а и върху европейците. Какво беше се случило в Европа от 4-то столетие сл. Хр. насам?

ЛУЦИФЕРИЧЕСКО МИСЛЕНЕ НА ЗАПАД

В Европа, където мисленето се разви по-нататък под ръководството на Архаите, се разгърна " намиращата се още в своите начала западна култура ". И в това състояние се намира всъщност европейският свят още и днес, само че той се стреми чрез всякакви външни неща, исторически неща да се информира върху онова, което е било добито с изключение на всяко вникване в Плерома, което е било добито в света на тъмното съществуване като една наука, като едно познание, обаче не е никаква наука и никакво познание " /Рудолф Шайнер, сказка от 15.7.1923 г./ . Пред тапетната стена се роди едно чисто мислене, докато зад тази стена на изток на мястото на служенето на боговете се яви служенето на идолите. Докато хората на запад се придържаха към строгите и чисти форми на мисленето, каквито бяха развити също и в Схоластиката, те бяха развили това, което отговаряше на решението на Духовете ръководещи земните неща. "Обаче не навсякъде съществуваше тази чистота. Докато на изток отвъд тапетната стена беше се родил стремежът, делата на Плерома да бъдат увлечени долу в земното, да бъдат превърнати процесите на Плерома в земно магьосничество и в ариманическа магия, на запад от тапетната стена със стремежа към разсъждението /рацио/, към диалектиката, към идейното разбиране на земното се примеси всичко онова, което означава чувства на удоволствие в сетивното съществуване. В чистото използване на разума, който беше развит, се примесиха земно-човешки, л у ц и ф е р и ч е с к и и н с т и н к т и и п о д т и ц и ." /15.7.1923 г./

В епохата на Джордано Бруно, на Галилей и на други мислители се роди непосредствено граничецо със земния свят един астрален свят със същества, които сега се промъкват помежду, които сега приемаха всичко онова, приемаха го ~~и~~ и в религиозния живот, приемаха всичко, което беше сетивни чувства, на които трябваше да бъде подчинен рационалистичният стремеж. Това продължи по-нататък и много от онова, което във втората половина на 18-то столетие, ~~и~~ особено в 19-то столетие се разви като такава техника на мисленето, беше станало вече луциферическо. "Земните удоволствия на хората, които трябваше да бъдат изтълкувани рафинирано, да бъдат познати рафинирано чрез една упаднала техника на мисленето, тези земни удоволствия развиха у хората един елемент, който беше храна за определени астрални същества, които се стремяха да употребят мисленето, развито до такава висока острота, само за проникването на земния свят."

Вместо мисленето да бъде одухотворено, то бе деградирано до служене на сетивно-физическите импулси. Този стремеж продължи в 20-тия век с нарастващо темпо и то във всички области. Мисленето на хората бе изцяло проникнато от това, което мислеха определени астрални същества, "от които сега бе обсебен западният свят, както изтокът бе обсебен от потомците на шаманите." /15.7.1923 г./.

Как изглеждат всъщност тези луциферически същества, които са се загневили на астралното поле на запада? "Външно представено изглежда, като че онези облакообразни духовни форми се свиват и струпват, колкото повече те проникват към изток, към Урал и Волга, при което долната част на тялото остава неясна. Като че тези форми се струпват на кълбо и образуват сладно изглеждащи, рафинирано изглеждащи глави, като че те все повече се превръщат в глави и изгубват останалата част на тялото. След това от изток идват насам към Урал и Волга идват метаморфозирани сатири и фавни, чиято козелска природа се е превърнала почти в мечка природа, и които, колкото по-на запад идват, изгубват главите, космическият брак на които е на астралното поле. Тези два вида същества се срещат, едно такова същество изгубващо главата си с едно от тези идващи от Европа същества, което донеся своята глава на първото. И така се раждат тези метаморфозирани, снабдени със свръчовешки глави организми, така се раждат тези метаморфозирани сатири и фавни в астралната област." Сега тапетната стена не съществува вече. На нейното място идва раят на метаморфозирани сатири и фавни в Урал, при Волга и при Черно Море. Тук се стремят да се съберат заедно съществата, чийто въздух на живота е луциферическото мислене на запада и онези, чийто жизнен елемент е оземлената магия на някогашните действия на Плеромата. Тези луциферически и ариманически същества се стремят заедно към един космически брак. И те имат предвид, имат в тяхната сметка също Черно Море, по бреговете на което са ставали онези тайнства, които трябваше да служат за пречистване на астралното естество. Упадъчен магизъм от изток се стреми сладно насам към Европа, за да се свърже с определени луциферически идеологии. Защото тези двойствени същества са опасни, те обсебват човека.

които се кичат с това име. Рудолф Шайнер казва към това:

"Това бе установено във важните перспективи в розенкройцеските мистерии от 12-то столетие насам. Розенкройцерите си казваха: човекът ще трябва да работи със земното тяло, ще трябва да се вживее външно между раждането и смъртта в материалното съществуване и трябва да върви в крак с триумфите на това материално съществуване. Обаче за всяка душа трябва да бъде създадена възможността, когато тя се вживява в материалното съществуване, когато се сближава с материалното съществуване, да има с една част на нейното същество ~~както~~ разбиране за вътрешното изживяване, което се крие в течението на Франциск Асизки. В това се състои същността на напредъка на душите на Земята, че тези души трябва да добият ~~както~~ каже две природи, това все повече, колкото по-нататък отиваме в бъдещето; с членовете на нашата душа ние трябва да обхванем импулсите на земното съществуване и да можем да се сприятелим с тях; обаче същевременно трябва да развием в нас импулси, трябва да си създадем такива моменти и часове, в които да се уединяваме и се отдаваме на живота на самата душа Докато от една страна трябва да следваме Едисон, от друга страна вътре в нас трябва да можем да бъдем ученици на Франциск Асизки или на неговия велик Учител, на Буда. Това трябва да може да чувствава по този начин всяка душа, макар и тя да е поставена сред материалния живот. И за целта трябваше да бъдат подготвени мистерии на Розенкройцерите. Кристиан Розенкройц имаше задачата да се погрижи предварително за това! / 17.2.1913 г. /

Розенкройцерите бяха тези, които в започващата материалистична епоха осигуриха на импулса на Франциск Асизки възможността да действа. Вихме могли също да кажем: те спасиха импулса, който произхождаше от Колхидските мистерии на 7/8-то столетие сл. Хр. Обаче духовното настроение идващо от дълбоко скритите центрове на Розенкройцерското учение е угаснало в течение на последните столетия. На Земята се разпространи една отчуждена от Бога цивилизация. Човекът стана материалист. От 15-то столетие насам човешкият интелект стана все повече сянкобразен. Когато човекът мислеше, той наистина живееше в един духовен елемент, обаче въпреки това беше материалист. И днес той мисли чрез духовното само материалното. Какъв парадокс! И въпреки всичко именно в средна Европа бе развит Азът. Това пробуждане на Аза се простря минавайки през всички фази чак до наше време. Защото 5-та Следатлантска епоха, която започна от 1413 година, трябваше да развие Съзнателната душа. "Човешкият аз трябва да се прояви така, че да намери своя път чрез Съзнателната душа, която по необходимост трябва да съдържа в себе си най-голямата егостична сила, за да може да намери пътя нагоре към Духовното Себе."

/Рудолф Щайнер, сказка от 19.9.1914 г./ Той трябва да си пробие път чрез борба и война! Превръщането на астралното тяло в Духовно Себе съмсем не е работа на чувствата. Колко трудно е пречистването на астралното тяло, това знаеха също и в Колхида. Обаче сега в 5-та Следатлантска епоха би трябвало да се работи чрез Аза върху астралното тяло, да се работи от Съзнателната душа така, че това астрално тяло да бъде одухотворено. Душата трябва да стане дух! Това, което е обрнато навътре, трябва да бъде завъртяно, то трябва да изяви неговата същност навън. Мъдреците от Предния Изток наричаха преобразеното астрално тяло "Дева София". В своята книга "Тайната Наука" Рудолф Щайнер обяснява този процес на преобразяване на астралното тяло във 2-ра глава така:

"Азът е станал господар сред душевния живот. Това може да стигне толкова далече, щото дух в душата да не се появи никакво желание, никакво удоволствие, без Азът да има силата, която да прави възможна тази поява. По този начин тогава цялата душа става едно откровение на Аза, каквото откровение беше по-рано Съзнателната душа. Всъщност целият културен живот, и целият духовен стремеж на хората се състои от една работа, която има за цел тази власт на Аза. Всеки живеещ понестоящем човек е обхванат в тази работа: независимо от това, дали иска или не, дали има или не съзнание за този факт.

Обаче чрез тази работа той се издига до по-високи степени на човешкото същество. Чрез нея човекът развива нови членове на неговото същество. Тези членове се намират като нещо скрито зад това, което е явно за него. Обаче човек може да стане господар не само на своята душа, като работи върху нея от своя Аз /разбират се 3-те члена на човешката душа: Съзнателна душа, Разсъдъчна или Чувстваща душа и Сетивна душа/, така че тя да прояви навън скритото /духовно/, а той може също да разшири тази работа. Благодарение на това Азът завладява това Астрално тяло, като се съединява с неговата скрита същност. Това завладяно от Аза, преобразено чрез него Астрално тяло може да бъде наречено Духовно Себе. В Духовното Себе е даден един по-висш член на човешкото същество, един такъв член, който съществува в него така да се каже зародишно и в течение на работата на човека над самия себе си все повече се проявява."

Индийците наричаха този по-висш член "Манас". Всъщност човечеството няма вече днес никакво понятие за същността на духа. За външното възприятие и за това, което човек може да познае и да направи, духовното е първо навсякъде скрито.

"Това е характерното на духовното, че човекът може да го познае едва тогава, когато положи усилия да стане, макар и в малък размер, ~~човек~~

различен от това, което е бил по-рано" /Рудолф Щайнер, сказка от 3.4. 1912 г./ Чрез своето Духовно Себе човекът е свързан с Духа, който през през всички времена е бил чувствуван като ~~и~~ изцелител и спасител; защото този е смисълът на името "Дух Свети". Но всяка здрава човешка природа се стреми към това, да развие в областта на Духа обществения живот. Тази общност е представена в Евангелията като събитие на Петдесетницата /Слизането на Св. Дух, бележка на превод./ Тя не трябва да бъде смесвана с действието на Х Р И С Т О С , което трябва да има "един личен вътрешен характер". /Рудолф Щайнер, 5.10.1911 г./ Именно на това са обръщали вниманието с всички грижи Розенкройцерите. "Те навсякъде искаха да спазват грижливо това, че даже в най-висшите области на посвещението не искаха да действуват върху нищо друго, освен върху това, което при всеки човек стои на разположение като нещо общо в развитието на човечеството; да действуват върху духа." /5.10.1911 г./ Волята беше оставена свободна, тя трябваше да бъде разгърната от самия човек, когато в неговия духовен път беше осигурил достъпа на Духа.

С това обаче е казано същевременно нещо съществено върху идващата 6-та Следатлантска културна епоха, която ще се развие върху почвата на източна Европа. Русите ще бъдат предимно носители на тази Култура. Още от 9-то, 10-то столетие сл. Хр. върху тази област на цивилизования свят бе създадена възможността, да може да се роди там същинският на род на Х Р И С Т О С : "онзи народ, който получи така да се каже народната способност да пренесе Христовото Откровение в бъдещите столетия . . . Това стана благодарение на факта, че още в 9-то столетие онова, което продължи да действува като Христов Импулс, се диференцира така да се каже в Европа и онова диференциране на Христовия Импулс се представя чрез това, че души се оказа^{ха} годни да оставят да се влее не посредствено в тях Христовият Импулс в неговото Откровение - и че тази част, този диференциран Христов Импулс бе изтласкан към източна Европа. Това, което бе извършено тогава чрез патриарха Фотий и папата Николай I, беше едно отместване, едно изтиквање на Христовия Импулс обратно към европейския изток. Това доведе тогава до прословутия спор, дали християните трябваше да си представят Духа Свети като изхождащ от Отца и от Сина, или да трябваше да си го представят по друг начин" /Рудолф Щайнер, сказка от 2.11.1918 г./

С това ние отново стигнахме в Черноморското пространство. Сега трябва да помислим, че 6-та Културна епоха трябва да развие по-нататък Духовното Себе. През време на сегашното Земно въплъщение може да бъде развит само зародишът на Духовното Себе. То ще се прояви напълно едва в следващото въплъщение на Земята, през време на състоянието Юпитер на Земята. Обаче душевно Духовното Себе трябва да бъде предвари-

телно развито още сега. От 15-то столетие сл. Хр. насам се развива Съзнателната душа и чрез това човекът се подготвя да приеме в тази Съзнателна душа Духовното Себе през 6-та Следатлантска епоха. Вярно^е, че сега той не може още да развие цялото Астрално тяло, да го преобрази напълно, но той трябва да започне с работата над него.

Следователно човекът може да се вратне още от сега в Духовното Себе, макар и само отчасти. Понеже цялото Духовно Себе може да бъде постигнато едва в далечното бъдеще; той трябва да чувствава себе си като една измъчваща загадка. Той се чувствава от една страна като свързан със Земята, от друга страна като едно космическо същество. И за него става все по-изгарящ въпросът: Кой ще ми разгадае моето свръхземно същество? Тази неволя ще тласка човека да се стреми към духовност. Той ще си казва: "И тъй актуалното развитие на последните столетия донесе всичко, което направи аз да изглеждам като едно земно същество. Обаче аз трябва да се чувствавам като свързан с едно същество^о, което не е от тази Земя, ,което може да каже действително в пълна истина, а не с богословска лъжливост: Моето царство не е от този свят. Защото човекът ще трябва /също/ да си каже: Моето царство не е от този свят. Ето защо той трябва да бъде свързан с едно Същество, чието Царство не е от този свят. . . И Х Р И С Т О С не ще се яви на никой друг освен на онези, които изоставят това, което е лъжливост върху земния живот, което простира лъжливост върху този земен живот. И никой социален въпрос не ще бъде разрешен, ако хората не си го представят свързан с този духовнонаучен стремеж, който прави човекът да се яви ~~яв~~ отново като едно свръхземно същество." /Рудолф Шайнер, сказка от 31.10.1920 г./ Сега ние разбираме, защо русите са наречени народ Христов и защо 6-та Следатлантска културна епоха се нарича епоха на Д у х о в н о т о С е б е .

За развитието на Христовия народ решаващият исторически процес стана в 9-то столетие. За подготвяне културата на Духовното Себе този процес липсва още. Това, което в Русия се е наслоило сега върху по-дълбоките пластове на душата, е противоположното на Духовното Себе. Това е илюзията да бъде създадено едно царство за човека в този свят. Не трябва ли в 5-та Културна епоха да излезе един импулс, който да донесе своите плодове в 6-та Културна епоха? Кой народ би бил призван в неговите най-добри представители да донесе тази помощ? Че тази помощ не можа да бъде дадена и до днес, това трябва да се счита като една трагедия.

Ако бихме погледнали със свръхсетивните възприемателни органи към изток, ние бихме видяли не само хора, но ходещи между хората онези астрални същества, които изпълняват тяхното сладострастно занаятчийство в астралния свят от азиатската ариманическа магия и от европейския лудицифически рационализъм и с това заразяват хората. Да, хората,

които трябва да живеят в тази астрална атмосфера, биват даже обсебени от тези същества. Можем да кажем: За един ясновидец тук се показва една ужасна, но истинска картина на проблема изток-запад на астрална плоскост. Тази картина показва, какво искат Ариман и Луцифер. Тя съвсем не показва това, което искат добрите прогресивни Духове. За да познаем тяхните намерения, ние трябва да насочим погледа в други области. Ние ще можем да се браним от луцифериическия утилитаризъм и от ариманическата магия с успех само тогава, когато прозрем носителите на тези негативни същества. Това изисква едно одухотворение на мисленето и с това едно побеждаване на материализма. Всъщност нишката на духовното познание не би трябвало да се изгубва никога. За това би трябвало да се грижи поне една малка част на човечеството. В това се крие също значението на развитата от Рудолф Щайнер Духовна наука. Именно тя дава възможност да разберем битието на физическото поле. Но още по-рано тези стремежи към духовното живееше в изпъкнали хора на изкуството и в мислители на средна Европа. Например Гьоте е един характерен представител на германския народ. И онова, което сега се подготвя на изток като 6-та Култура, се нуждае от това, което идва от германския духовен живот. То не може да стане това, което трябва да стане, както не е възможно една жена да получи дете без мъж. Още на 17.1.1915 година т.е. през време на първата световна война Рудолф Щайнер подчерта, "че до една истинска благодат на напредъка на човечеството ще може да се стигне само тогава, когато бъде създадено по определен начин едно хармонично отношение между средна Европа и източна Европа. Вихме могли да си представим, че източната Европа би могла да се разпростира чрез брутална сила към запад, над средна Европа. . . И ако германската духовна култура би била възпрепятствувана сега от изток, това би увредило не само на германската духовна култура, а също и на изтока. Най-лошото, което би могло да сполети изтока, би било, той да се разпростира временно и да увреди на германската духовна култура." Това бе казано в 1917 година. Днес след 2-та световна война настъпи отчасти това, от което Рудолф Щайнер се страхуваше. И в същата сказка той казва още: "Това, което се подготвя на изток, може да стане нещо само благодарение на това, че човешката Азова сила и човешките познавателни сили ^{ще} бъдат свързани с Христовия Импулс в Средна Европа, като това свързване стане по един мощен начин, съзнателно - т.е. при пълна будност - от това, което душите преследват от азовата природа. Само чрез това, че Духът на германския народ намери души, които да всадят Христовия Импулс в Астралното тяло така, както той трябва да бъде всаден ~~никога~~ при пълно будно състояние, само благодарение на това за една бъдеща култура ще може да се роди това, което трябва да се роди. И то трябва да се роди чрез едно

хармонизиране, чрез едно свързване с това, което в средна Европа бъде постигнато съзнателно, все по-съзнателно и по-съзнателно."

С това е изказано, от къде трябва да дойде помощта в 5-та Следатлантска епоха за 6-та Следатлантска епоха. Тази помощ ще бъде възможна само тогава, когато в средна Европа се намерят души, които работят в тяхното астрално тяло от Аза, които се е свързал с Христовия Импулс. Като се работи от Аза в астралното тяло, ще бъде подготвено Духовното Себе в средна Европа, която ще може да осъществи напълно нейната култура ~~където~~ едва в руските души. Това е записано в мировия план на добрите Духове. Следващата степен на Колхидските мистерии, преобразяването на Астралното тяло, би трябвало да бъде постигната всъщност в средна Европа. Поне би трябвало да се започне с това.

Не трябва да се казва, че отделният човек е твърде слаб, за да приеме борбата с такива мощни същества като Луцифер и Ариман. Ви се постигнало вече безкрайно много, ако тези същества бъдат демаскирани. Тогава те трябва ~~да~~ да отстъпят. Рудолф Щайнер представи този духовен закон с драматична внушителност в последната сцена на своята 4-та мистерийна драма. Ариман се явява на посветения Бенедиктус, който иска той да му се покаже напълно познаваем за неговото духовно виждане. Тогава Ариман казва на самия себе си:

"Време е сега да изчезна много бързо
От неговия кръг; щом неговото ясновидство
Може да ме мисли ~~в~~ в моята истинност,
В мисленето му скоро ще се роди
Част от силата, която ще ме унищожи."

Е П И Л О Г

Има ли признаци, че в средна Европа или на Черно Море е била обхваната описаната задача на бъдещето - като оставим настрана Антропософията? Само хорът на Донкосаките под диригентството на Сергей Яров очарова от 50 години некомунистическия свят. Този човешки орган /става въпрос за музикалния инструмент "орган", бележка на превод./ излъчва нещо, което завладява всички. Като че тук през време на пеенето една група от хора създава у слушателите едно леко предчувствие за общност и братство. Тогава човек си спомня за един титан на музиката, който постави пред душата тази цел на братството като един модерен Преметей на човечеството в своята 9-та симфония. Това беше Лудвиг ван Бетховен, който пристъпи към необикновената мярка и вгради в своята последна

симфония един хор, който трябваше да пее Шилеровата ода на радостта.

Соло:

Радост рожба ти от рая,

Ти божествен, светъл плам,

Ний пристъпваме в омая

О, небесно, в твоя храм.

Твоят чар отново спойва

Туй що светски нрав дели,

Братя всички хора стават

Где с крила повееш ти.

Хор:

Прегърнете се милиони!

В целувка на целий свят!

Братя - над свода небесни

Да живее мил Отец.

И така Л. В. Бетховен прави индивид и хор да съществуват в сменяща се песен в една обща тема и същевременно да бѣ бъдат съединени. Това събужда онези образи, които ни дарява Черноморското пространство: Самотният, изпитан в страдания помощник Прометей, покоряващият със своята музика всичко - също и природата - божествен певец Орфей и учещият хората състраданието, обгръщащият всички същества Вуда, помертвуваната за интелектуалната култура Ифигеня и учещият безсмъртието на душата Замолкисис. Като венец от светещи звезди обкръжаваха някога Черно Море мистериите центрове. Днес тези звезди са угаснали и над морето кипи задупната естралност на фавните и сатирите. Те се радват, когато останат непознати, и треперят, когато някой ги посочи и демаскира по този начин брака между Ариман и Луцифер. Тогава именно те трябва да отстъпят и да освободят Черно Море. Дали Духът на епохата ще използва тогава още веднаж това пространство за спасение на естралността? Мистериите при Черно Море са били някога кумове за младата европейска западна култура. Това значи, че те не са били само за народите при Черно Море, а и за бъдещето на други народи на запад. Трябва да поставим пред душата си ясно това: имало е едно пространство на Земята, в което са се събрали всички меродавни мистерии на първите три следатлантски култури, за да въведат четвъртата и да подготвят петата. На запад от Черно Море се яви онзи Вуда, който подготви Християнството = Орфей. На изток се яви онзи Вуда, другият Вуда, който бе оплоден от Християнството.

Когато знаем, че в Натановото момче Исус беше въплътена останалата не-
засегната от луциферическото влияние душата-сестра на Адама, ние разби-

раме, че сега Буда можеше да действа в една повишена форма за чистотата на душата. А на север трябва да си представим великия посветен на запада, С к и т и а н о с . Че от персийската култура беше застъпен не Заратустра, а Митра, това също е понятно сега. Защото Заратустра вървеше по външния път. Обаче когато искаме да познаем тайните на душата, ние трябва да вървим по вътрешния път, пътя на Митра. След това трябва да насочим поглед върху Один, който като бог тръгна от Черноморското пространство, за да възпита северноевропейските народи. Що беше съобразно с всичко това Черноморското пространство? То беше една област на мистериите, която работеше с а м о за бъдещето на запада и с това за непрерывността на културното развитие на цялото човечество. Днес изглежда така, като че плодвете на тази работа са разрушени чрез съюзните противни сили. Човечеството върви залитайки покрай една пропаст. Имало е вече някога едно време, когато ръководеното тогава от Рим цивилизовано човечеството гледаше втрещено и слисано демонизъм на неговите цезари. Великият Август показва своето дребнавостно-обидчиво тщеславие, когато в 8-та година сл. Хр. заточи безобидния Овидий от Рим в Томи /днешния гр. Кюстенджа, бел. на превод./ . Отчаян Овидий хвърли ръкописа на своите "Метаморфози" в огъня. Въпреки това книгата се запази чрез преписи. През 10-те години до своята смърт Овидий постоянно изпращаше в Рим оплаквачи елегии /например Тристия, Екс Понто/, обаче Август и неговите приемници останаха неумолими. Там написа той своята просута трагедия "Медея". Дали е бил вдъхновен от гениите на Черно море? За съжаление това съчинение е изгубено. Изглежда римските цезари се знаели много добре, че при Черно море не живеят никакви приятели на Рим. Когато в 51 година Цицерон беше проконсул на Киликия, там неговите войници го провъзгласиха за император. Само избухването на гражданската война между Цезар и Помпей /49 година/ осуети неговите надежди. След дълго колебание той последва Помпей, който след това бе победен от Цезар. Цезар третира "изпадналия" с голяма предупредителност. Отстрано е, че най-великият оратор на Рим драбивава известно време при княжния бряг на Черно море и след това се оттегли напълно от политиката.

От средна Европа само веселият разказвач на измислици Карл Фридрих Амронимус барон фон Мюнххаузен /1720 - 1797 г./ донесе своята фантазия в Черноморското пространство. Така и днес още "чудните пътувания по вода и суша на барон фон Мюнххаузен" радват децата и онези стари хора, които виждат в тях не лъжливи истории, а радост за разказване на измислици, което пък на всички природни закони. При Черно море приключенията стават върху крепостта Очаков.

Днес никакви приятни мисли не водят към Черно море. Там от 4-ти до

11 февруари 1945 година бе проведена в Крим онази конференция, която имаше за последствие разделянето на Германия. До днес проблемът остана неразрешен, защото политиките вярваха, че могат да го овладеят с онова мислене, което някога се беше отделило от първичната Мъдрост. Така съдбата на Европа и днес още е свързана по един чуден начин с Черноморското пространство. Това важи обаче не само за политическите процеси. Мисленето изпаднало под властта на Луцифер, което служи само на користолюбията и се стреми към един рай на Земята - до къде доведе то? Смог, умиращи риби и птици, липса на кислород, отровна храна чрез средствата за борба с вредителите и чрез средствата за консервиране, умиращи езера, поставяне даже в опасност и на моретата - всичко това свидетелствува за факта, че егоизмът на хората е по-силен отколкото чувството на отговорност за всички други съвременници. Когато Г.Р.Тейлър издаде една книга и доказва в нея, че нашето общество върви със самоубийствена сигурност към една пропаст, той има право, но какво може да се направи още в настоящия стадий?

Повече в потайност се движи едно друго, също така ужасно течение. Това е все по-голямото разпространение на практиките на черната магия, на черни литургии и т.н. Гьоте накара неговия стогодишен Фауст да избухне във воплите: "Да бих могъл да отстраня магията от своя път", докато в "Буря" Шейкспир прави Просперо доброволно да счупи своята магическа пръчка. Най-добрите духове на запада се борят, за да отстранят всякаква магия от тази област, стремят се да направят това до сега. Но не е ли така, като че от запад наред с л у ц и ф е р и ч е с к и я у т и л и т а р и з ъ м към победа се стреми също и една а р и м а н и ч е с к а м а г и я ? Сега ние предчувствуваме също, какво би означавало за цялото човечество, ако бихме прозрели фаталния брак на ариманическите и луциферическите астрални същества.

Европейците са забравили добрите помагачи, които някога издигнаха тяхната култура от небитие и помогнаха за нейното възникване. Време е да си спомним за това, което те са ни сложили като дървета в лялката. Тогава ние отново ще възстановим онази непрерывност, която от крепящата се на мистериите древност води през лишеното от мистерии ново време към едно крепящо се ^{та} мистериите Християнство.

К р а й

